

Murawski Magdolna

Micsoda ég!

versek

Fridél Lajos grafikáival

Murawski Magdolna

Micsoda ég!

versek

Fridél Lajos grafikáival

Copyright © 2025 Murawski Magdolna

Copyright © 2025 Fridél Lajos

A kiadványt szerkesztette: Dancs József

ISBN 978-963-7283-81-9

A kiadvány megjelenését támogatta:
Bródy Sándor Megyei és Városi Könyvtár
Új Hevesi Napló Kulturális Alapítvány
Phoenix Aureus Alapítvány

Felelős kiadó: Tózsér Istvánné
Bródy Sándor Megyei és Városi Könyvtár
3300 Eger, Kossuth Lajos u. 16.
www.brodykonyvtar.hu

Szerzői ajánlás

Színek és impressziók. Hangulatok és tájversek. Öregkori élmények: a pillanat és az elmúlás. Köröttünk robog a történelem, most nagyon sietős neki. Még nézni is rossz a tempóját, mégis tanúi vagyunk, és a költő ezt nem hagyhatja szó nélkül. Egy távozó barát, máskor a lakótelep köznapi élményei.

A mindennapi hangulatok csak úgy váltják egymást. Soha nem egyformák, a körülöttünk honoló szürkeségben sem. Ez a korszak a szürke színt választotta jelképéül. Előbb a fekete, most a szürke. Az egyik gyászolt valamit, a másik közönyt hirdet és a semmilyenséget. Pedig mennyi szín van a teremtet világban! A szem valósággal káprázik belé tavasszal. A természet újjászületése példázza, hogy nem kell belenyugodni a semmilyenség követelményébe.

A vers mindig egy-egy ünnepi pillanat az olvasók életében. Egy percre, pár percre letenni a köznapi gondokat és belefeledkezni valakinek a hangulataiba. Öreg költő esetén az élettapasztalataiba is, máskor istenes verseibe, pár családi hangulatába, vele együtt követni, hogyan változik a környezete – a fakult színek világából átlépve a tavaszi pompás színözönbe.

Egy gyermekkori élmény, nővérem barátnője, aki a testvéremmel együtt már csak odaátról üzen egy kedves szóval, ahogyan az édesanyját szólította. Rendhagyó módon, és ez beleillik a költő életébe, történetkéibe vagy mozgalmas, nagy tablóiba. Költői mozaik, mondhatnánk erre, s talán az is. Az életfilm pereg, ha nem is visszafelé, ahogy a végén szokás. Megannyi élmény, amelyet a olvasó kívülről is olvashat, de szabad közelebb is lépni és azonosulni vele, ha a Kedves Olvasó vágyik erre a bizalmas szemléletre.

A spontán versek sora sokat elárul a belső küzdelmekről. Ezek is az élet részei. A költő pláne nem úszhatja meg őket, hiszen az élet: harc. Szó van megint a háborúról, amelyet veszélyes közelségből szemlélhetünk. Elkerülhetetlen téma s még csak nem is költői. A művészet mégis magához emeli, még a legegyszerűbb témákat is.

Röviden ennyiről szól ez a verseskötet. A spontán versek dominálják, de akad köztük szonett is, amely velem szemben szinte elvárás. Az ihletnek azonban nem lehet megmondani, melyik versformában érkezen, egyszer csak betoppan és magával ragadja egy érzés a költőt, s nyomában az olvasót is.

Nehéz prózában beszélni arról, ami a költészet nyelvén sokkal könnyebben kifejezhető. Nemcsak a rímek és a ritmus teszik ezt, hanem valami egészen más is: egy belső készítés, amely kiváltja magát az alkotói folyamatot.

Az olvasó persze nem szereti az ilyesféle magyarázatokat. Neki vers kell, költészet a javából, és ha valami nem tetszik, akkor egyszerűen lapoz. Én azért remélem, hogy az ismét csak kaláriszerűen felfűzött versek sora nem erre fogja ösztönözni a Kedves Olvasót.

Ezzel a hangulattal adom át legújabb verseimet, remélve, hogy másoknak is örömet okoznak majd. Üdvözlét az Olvasóknak!

Murawski Magdolna

FRIDÉL 2020

Rászabadultak

Valakik egyszer nagyon
rászabadultak a világra
amely azóta se rázta le magáról
a dölyföket a parazitákat
mert kell nagyon nekik a hatalom
talán nem is vágnak semmi másra
egyikük se mondana le magától
arról az egyről mely ellen a józan ész lázad

Valakik egyszer nagyon
kitervelték azt a bizonyos
furfangos nagy világtervet
amellyel folyton mások ellen tesznek
de mégse azoknak fáj annyira
akik elszenvedik azokat az ütlegeket
hanem a hatalomvágyóknak
akik hitetnek rendre félrevezetnek
mert még mindig hisznek a végtelen türelemben
amivel őket az áldozataik követik
mert nem tudják: a gyengéké az igazi erő
és ez számukra nem követhető
mivel ez nekik a végítélet
ahogyan a helóta mégis szépen él meg
mert akkor már végignézheti
örök kínzóí végleges bukását
és tőle ezt már senki el nem veheti

TRIDEL 2024

Történetke

Valaki elment...

Valaki elment volna...

Valaki elmehetett volna...

Valaki ugyan elmehetett volna...

de történetének utolsó fejezete

kivetült

állókép maradt

az örökkévalóságban...

mi pedig ittmaradtak

csak úszkálunk saját történetünkben

mint apró díszhalak

s az egésznek valahogy

semmi értelme nincsen

Megállt a kép... valóban kivetült...

és mi csak bámulunk

mert azért mégis csak

ő még elment volna...

ő még elmehetett volna...

de az üvegfal innenső oldalán

hangja már nincsen

csak látjuk de nem halljuk

azokat a robbanásokat

és alig érzékeljük hogy a lények

még most is egymás torkának esve

huzakodnak egyre

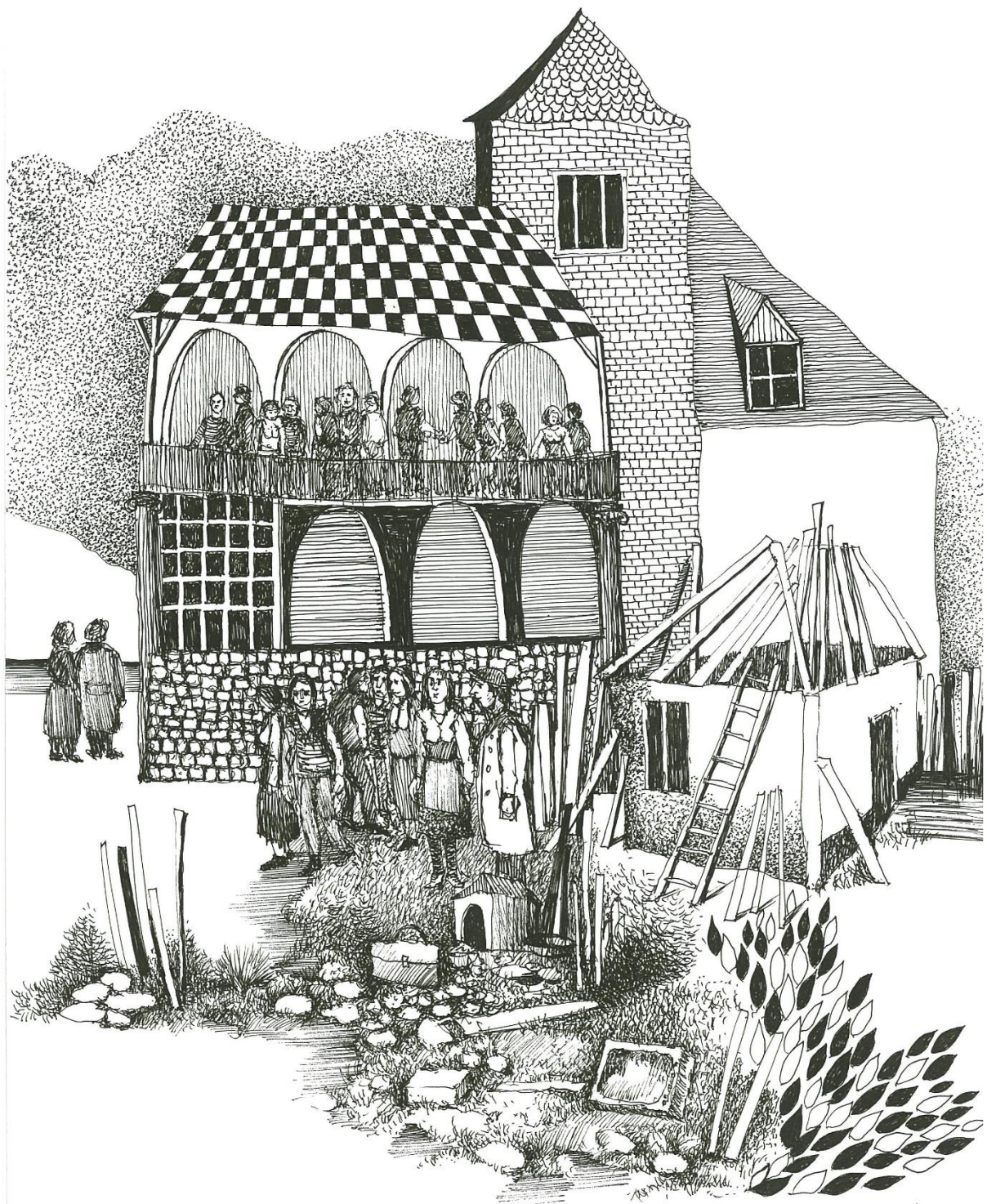
a kivetült történelemben

mert ez is csak egy kis történetke

ami tőlük naponta kitelik...
színes kis halrajok úsznak a nihilben
és mi csak állunk egymás tekintetében
hisz egyebet nem tehetünk
mert ez is csak egy kis történetke
és ő nagyon is elment...
valaki elment...
valaki elment volna...
valaki elmehetett volna...

Vendég

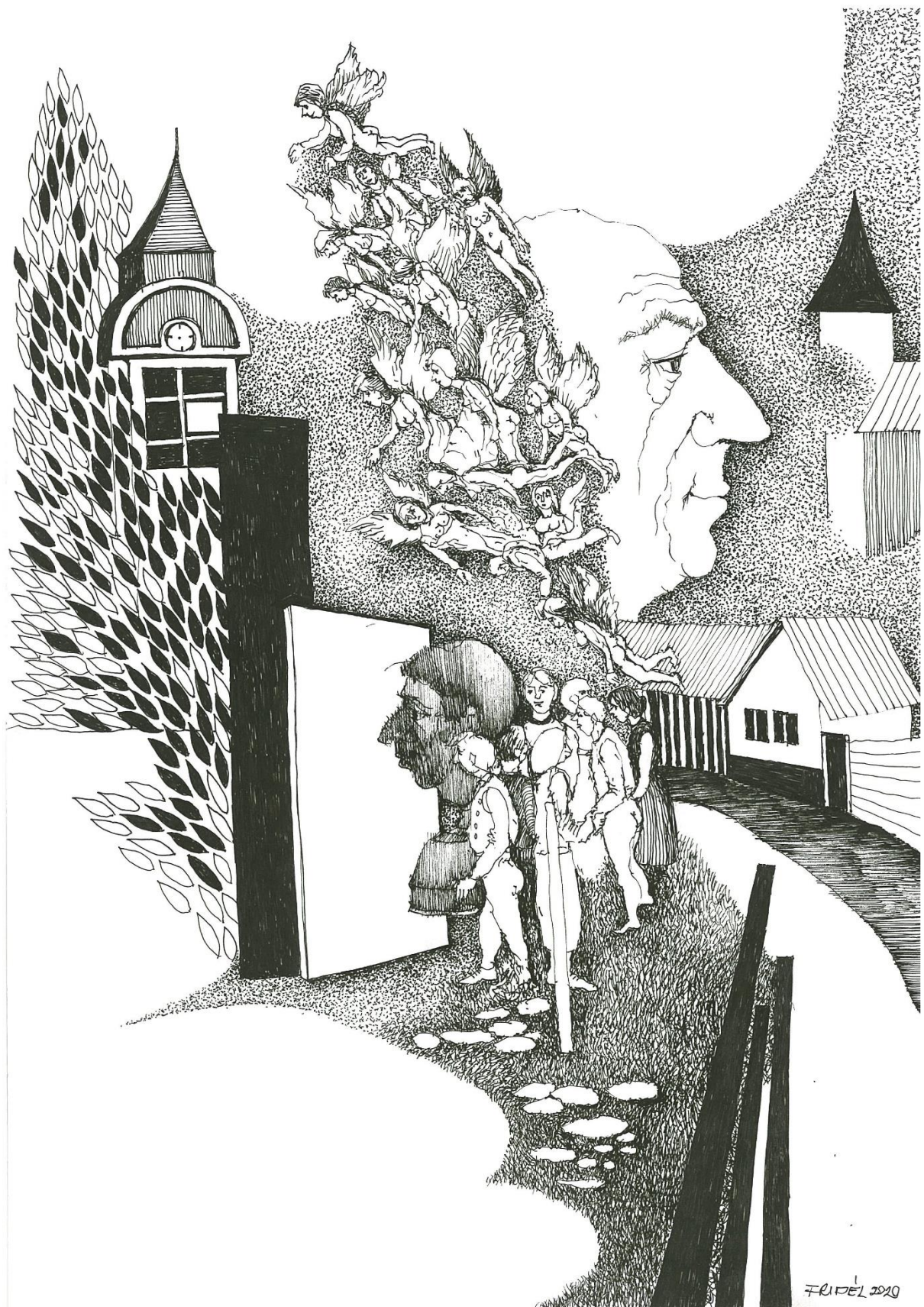
Itt csak vendég lehetsz
mondhatta volna az édes nagymama.
Minden átmeneti, változó, így szép.
Az élet illúzió: akár egy szappanbuborék.
Légy hálás a sanszért, amit kaptál
Máshol silányabban, esélytelen is ha volnál
akkor se szólhatnál egy szót se mert
Az élet ajándék. Bolond, aki bánja.
Isten a művészeknek hatalmas nagy barátja
és ez se változik.
Mert eleve írva van
valahol az örökkévalóságban
Lángbetűkkel
de te akkor is csak vendég lehetsz a Földön
akár akarod akár nem
csak mondd utánam:
Köszönöm neked, Istenem
ezt a rövidke barbár életem...

FRIDEL 2020

Kajla árnyak

Kajla árnyak... leszegett szárnyak...
fekete hattyú párnak
már csak az árnyai szállnak...
Illúziókkal veselkedetten
igyekszel magasba fellegekben
de mégis csak megveszekedetten
szörnyű alak vagy mondhatom
hát ne próbálj smúzolni angyalom
Kajla árnyak... leszegett szárnyak...
valakik megint csak botorkálnak
azt hiszik járnak
s aztán megint csak sántikálnak...
szárnyukat húzzák félig törötten...
dehogyan is szállnak ők fellegekben
árnyakká lettek nincs bocsánat
sötétjük borítja rájuk hatalmas szárnyak...
Talán még lehetne máshogyan szépen
lubickolni az örök térben egészen
de mindig ezek a kajla árnyak
követnek mert ez a végzet hiába várnak
egyébre a földre vetettek
önmaguk árnyaivá lettek mert mást nem tehettek
Kajla és vonszolt... csüggedt és árva
egyként szállnak le végső magányra

Micsoda ég!

Elkuszált vonalak

összekavart fellegcafatok

valami nyugtalan

kóborog tébolyog

Te jó ég!

Micsoda ég!

A kékség halványult kissé

ám mégse maradhat így örökké

vonalak kósza szárnyak

üzenetek és egykori vágyak

kavarogva fondorkodva egy kissé

ígérik itt maradnak

s ha lehet mindörökké

csak neked kuszálják a vonalakat

ameddig el nem jön a pirkadat

vagy miegyéb

amikor kisimul végre a babák arca

rajtuk nem hagy nyomot

az amazonok harca

csak gügyögnek kissé álmaikban

rajtuk mennyei árnyalatok

mint aki távol jár és kedves mosoly-ráncaikban

ott az a mindenki által vágyott béke

csak hagyja az ég

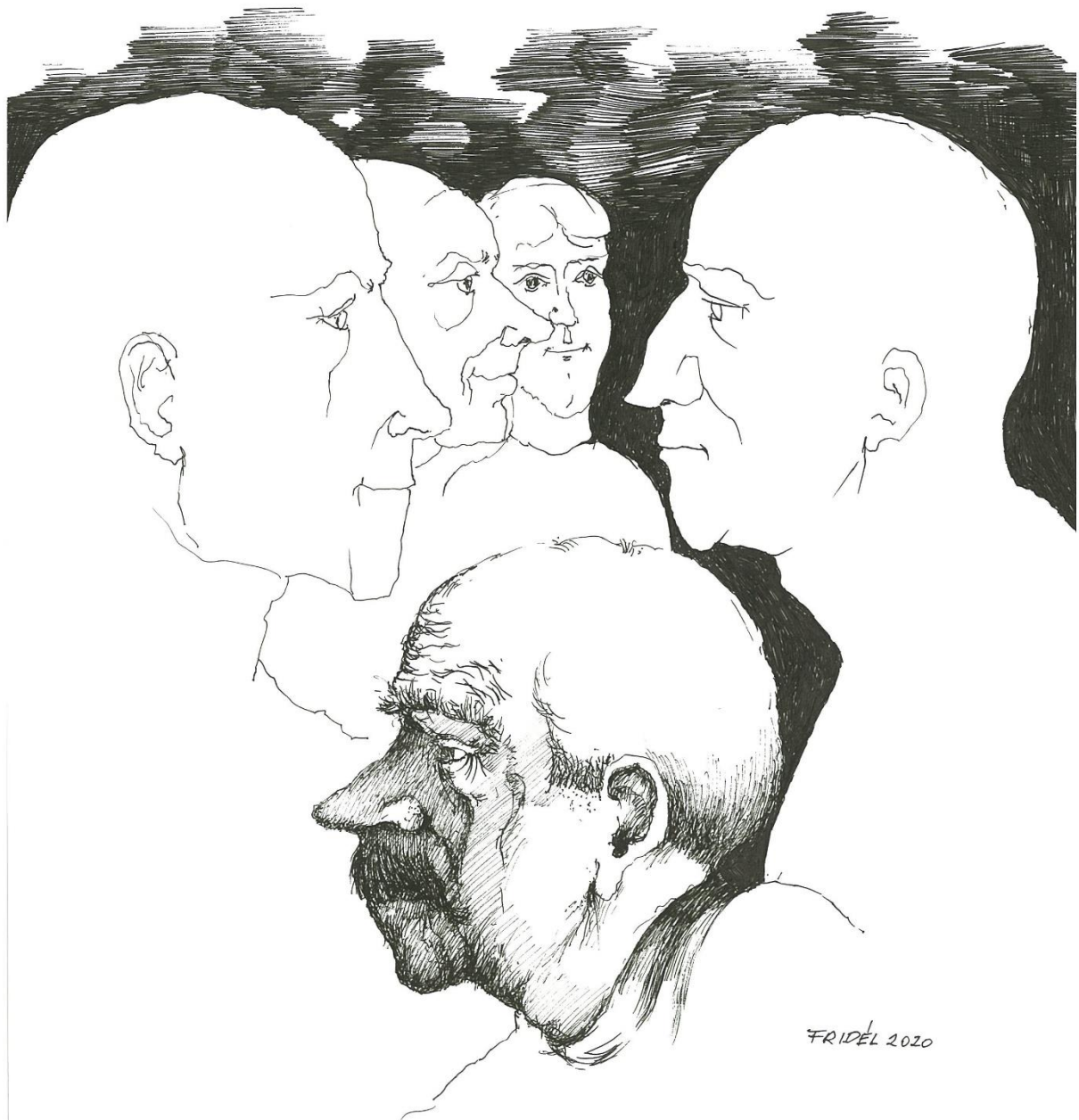
Micsoda ég!

FRIDEL 2020

Fák

háborúk áldozatai: fák
egykor délcegek gyönyörűek
csonkjaik égnek merednek
ma már egyetlen madár se száll le rájuk
alattuk szörnyű lövegek
nyomukban kráterek
oszló testek: egykori életek
nekik ki felel?
elhullott élteket ki adja vissza?
fák emléke: egykori szédületben
tükörképük odafenn az úszó fellegekben
talán még visszaragyog
valakinek az emlékezetében
mert semmi nem múlik el nyomtalanul
habár az ember soha semmiből nem tanul
csak ismétli egyre azt a da capo
meg ki tudja milyen félbehagyott mondókáját
pedig tudhatná
közel már az a nap amikor
mindenért felelni kell
amikor minden madár emléke énekel
de már mindörökre másnak
nem ennek a földi gyalázatnak
az ismételt elkárhozásnak

Fúrógép

Fúrtak. Már megint fúrtak. Mert mindig fúrnak.
Reggel meg este módszeresen és mindig fúrnak.
Remeg a föld. Remeg a ház. Remeg a panel.
Remeg minden kis téglá.
A piszok rendszereknek minden tartozéka.
Mert ők mindig fúrnak és jelentenek
borzasztó kéjes élvezettel. Megtéve mindent
hogy te nehogy pihenten ébredhess fel.
Nehogy már szárnyalhass égi fellegekkel...
És megint fúrnak. Évtizedek óta mindig fúrnak.
Oda a nyugalom. Oda a szépség. Mindig csak ez van.
Nem pihensz csak félrehúzódsz.
Pihensz majd titkolt álmaidban.
Mert ők fúrnak és nem hagynak. No, mit is?
Bármit és semmit. Akármit. Fő hogy te soha ne tehesd
azt ami tetszik. Ne hallgass zenét. Ne légy önmagad.
Csak tűrd ami kénytelen hozzád ragad.
Ez a valóság. Ez mind ők. Ez mind az övék.
És még tűri egyre tűri őket az ég.
Mert jobbat talán ő sem tehet.

Csak nézem...

Csak nézem

hogy zöld

hogy gyönyörű

hogy zöld

és pompás

hogy serked a fű

és éled a tavasz

kivirágzik az élet

Csak nézem

és nézem

mert nem nézni nem tudom

a szem vele éled

és vele éled a lélek

pedig a lények

csak teszik amit tenniük kell

téli álmából felkelt

és nagyot nyújtózik a fű

és az ember elbűvölten nézi

gyönyörű gyönyörű gyönyörű

üde zöldje köszönti

a még csak álmosan

ébredező társakat

Minden fűszál ég felé tör

már sehol sincs a barna avar

mert mindent elborít ez a zöld

és én csak nézem

hogy zöld

hogy zöld
zöld zöld zöld
már káprázom
már káprázik az egész világ
a tavaszi színpompában
ez a zöld
ez a zöld
És csak nézem...

Nap a széllel

Nap a széllel
szél a nappal
egymással karöltve
-sugáröltve -
ébresztgeti a fákat
a szél csak árad
a napsugár el nem fárad
csak cirógatja az ágakat
az ágakon a rügyeket
hogy mosoly fakad az arcokon
pedig ez csak az élet rendje
hogy aki álomba merül-
ve várja a holnapi feltámadást
annak mindig életre kell ébrednie
mikor a szél a nappal
a nap a széllel
karöltve
azaz sugáröltve
és hullámöltve
mind azon fárad
hogy az élet rendje
egy napon mégis
helyreálljon
csak nevetsz a napsugáron
és szédülsz a hullámzó energiákon
mert ez is az élet rendje

Kopognak

Kopognak

valahol valakik

megint kopognak

mindig kopognak

mert kell az a jel

s hogy legyen aki rá felel

kopognak

csendesen de kitartóan

kopognak

már szinte alig hallod azt a

kop-kop

kipi-kipi-kis-kopogást

mert csendesen

ott ül valahol

idekint meg

odabent

hogy a tördelt verssorokon

jelezzenek azok a hulló

esőcseppek az ablakodon

ideje lesz

valamihez kezdeni még

az életeddel

azzal a maradékkal

vagy a napi vershordalékkal

mert megint kopognak

még mindig kopognak

odaátról – idebentre

lehullva háztetőre meg falevéltre
csendesen
tán nem is olyan türelmesen
hogy megüzenjék:
telik az időd
kipi-kipi-kop-kop-kop
tán vége is már
csak még nem tudod
mert egyre az esőcseppeket hallgatod
Chopinnel vagy mással
hogyan elkészülj végre a számadással
mert már kopognak megint...

Pocséktalan

Hogyan érhetném el, hogy a világ
megint pocséktalan legyen?
mert még mindig úr az a szervezett káosz
amely csupa pocsékságot terem
Hogyan és mitől változna jóra
az a rengeteg rosszindulat
amely ott dühöng naponta
magát a jelenkor falához verve?
Mindig ugyanaz a strófa
ugyanaz az unalmasan ismételt refrén
hogy legpocsékabb álmuk nem válhat valóra
mert amikor kellett volna
az anyuka nem vette fel őket
és ők meg bömbölhettek világba
akár most megzavarva az utcai rendet
s nekik nincs más módjuk mint ez a bömbölde
meg a céltalan trombitálás
hogy igenis csak azért is menjen minden pocsékba
Ugyan hogy tehetném hogy a világ
mégse menjen egészen félrevezetetten
hogy lehessen ismét önfeledten
s talán boldogan is élvezni a szépet
mindörökké váltig untig pocséktalan?
Akkor talán a nyomorultul üvöltözők is
megláthatnák a világban azt a merészet
amely nekik is jót hoz
hogy elfeledhessék a fel nem vettség átkát

s az ő világuk is felébredne
mindörökké pocséktalan
valami földi szépben-jóban

Csak úgy...

Csak úgy telnek-múlnak a percek
egymás hegyére-hátára hánytan
és van aki gyönyörködik az anarchiában

Múlnak és telnek, telnek és múlnak
számárfület mutatnak a múltnak
mert azt is megtehetik

Csak úgy nézem és egyre figyelem
hová lettek a csillogó fények s nyomukban az árnyak
de mindez megtörtént. Régmúlt. Nincs kegyelem.

Minden fénycsepp ott rejlik a teljes napsugárban
Ki hinné: ők is harcolnak és ebben a viaskodásban
ott rejlik a teljesség fénye és a Mindenség erénye

Csak úgy múlik minden ami még mulandó
Kegyetlen pályán fut tárgy teremtmény minden ember
mert tanulni rest. Léte zárvány. Örök halandó.

Csak úgy nézem hogy röpdösnek kergén szállnak
átadják magukat harcnak önteltségnek és múltó vágynak
és hiszik: ez a csúcs a csimborasszó a Himalája

Pedig már dől és omlik és ők boldogan állnak alája.

Agóra

Népek agórája nagy nyilvános Házak
ahová a nagyok szavazgatni járnak
vagy mi a szösz

Minden egyes szavuk hazugságba mártva
igényt tartanak villára szigetre zakóra rokolyára
mert nekik minden szabad

De hogy a Házból hogy lett nyilvános ez-az
ahol az árnyék is titkokra bámul szavaz
arra nem adnak mégse választ

Táska pénz ifjúnak s vén szatyornak
úgy jár mint cukorka kisfiúknak
akikre szemet vetett sok vén szatír

Nem értjük hogy lett ebből tisztelt agóra?
Miért nem a szépre tesznek és mindig a jóra?
muszáj folyton randalírozniuk?

Gyülevész népség dögszagra gyűlik.
A csendes népek meg egyre tűrik
vagy talán mégse? Lesz ki végül visszaszól?

Agóra agóra bolondóra
Füledet hegyezd a szépre-jóra
aztán seprűzd ki ezeket
ha még megvan a józan eszed

Leszállt az éj

Leszállt az éj

Nem köröttem hanem odabent

Én mindig nyugodtan alszom

Rend van odabent

Minden sejt legmélyiben

Plazmák és ionok játéka

Engem meg nem zavarhat

Mert megint leszállt az éj

És én alszom a semmi közepén

Álmomat angyalok vigyázzák

Odabent alszik a nyughatatlan teremő ember

Akinek műve egy szóval mondható: mindent meg mer

Írni csak mert ez a dolga.

Leszállt az éj

Előbb mélykék az égi varázslat

Majd az egyre mélyülő álommal

Bársonyfeketére vált

Mélységes csend van

Még az örökké daloló madarak is elhallgattak

Abban a bizonyos mélyben

Most nem állnak senki tekintetében

Én mindig nyugodtan alszom

Senkire nem haragszom

Mert mindig a dolgomra gondolok

Ez olyan végtelen nagy dolog

Hiszen ismét leszállt az éj

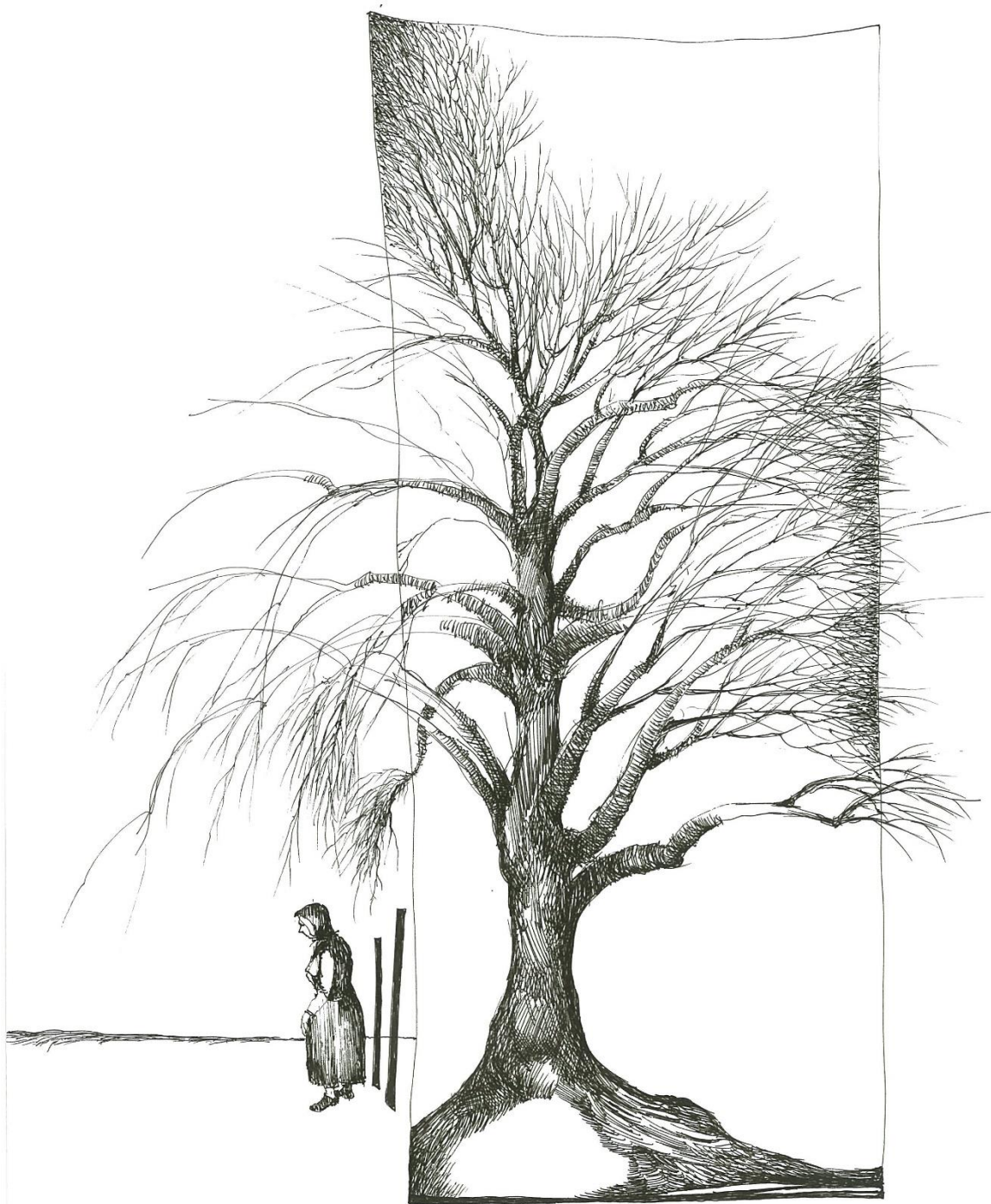
Isten tenyerén lebegünk

Előbb a tintakékben
Majd az úrmélyi feketeségben
Odabent pulzál és remeg
Az ajándék lélekkel működő szív
És ez mindig szemlélődni hív
Amikor leszállt az éj

Háború

Mert ők lemészárolták a legbátrabbakat
hogy ne is látszódjon
hogy ők mennyire gyávák
és alantasak
pedig látszott, csak kevésbé
de ma már...
nemcsak látszik de ordít is róla
evickél a világóceánokon
a senkiség hatalmas hajója
Mert ők lemészárolták
aztán holnap is lemészárolják mindet
aki sorra jön aki nem is tehet róla
mert nekik mindegy ki jön
csak lőni lehessen ész nélkül
ahogy a kamasz teszi az apja kocsijával
vasárnap délután a gázt ész nélkül taposva
és mire az öreg felébred
a zsaruk már hozzák is haza a kölyköt
Honnét ez a sok felhalmozódott indulat
az emberekben?
ütni-vágni senkit nem kímélni
hogy akartok ti mégis túlélni
kiskomám
hétfőn reggel vagy vasárnap délután
amikor megint lemészároljátok a legjobbakat...?

FRIDEL 2020

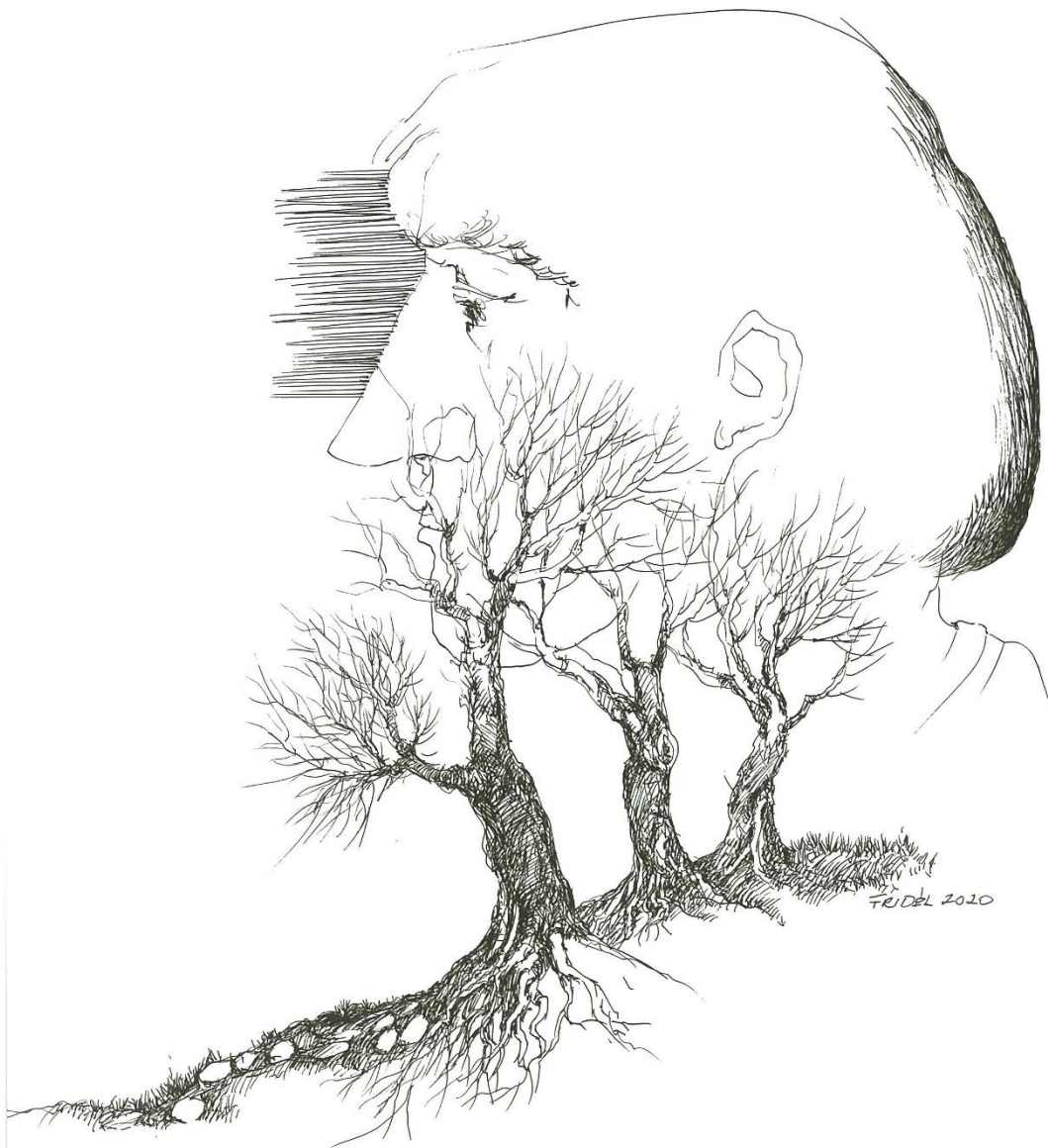
Nagymama

Látom magamban a Nagymama mozdulatát
ahogy a kredencre támaszkodom
kissé görnyedten mert nekem is fáj
ahogy a Nagyika annyi munkától terhelten
aztán a háta előrehajlott
és szétcsúszott a két csípőlapát
ahogy az enyém is
annyi év
annyi gondatlan nemtörődöm
férfi-gyűlölet alatt
Kímélet nincs csak utólagos szánom-bánom
majd ha már jó mélyre temettek
a földbe és az emlékekbe
Hajlik a hát... egyre magasabb a kredenc
meg minden polc odafent elérhetetlen
Nagymama mégis rám mosolyog
nevető kék szeme feledhetetlen
és akkor egy percre megtámaszkodom
hogy egy legyek a Nagymamával
ő meg a Mindenható mosolyával
hogy mindkettőnket szeretetre teremtett

csak aztán jött a világ...

Életke

Életke... kicsiny törékeny élet
amelyért annyian remélnek
szépeket tenni
vagy mégse?
nekem csak ez az élet reménye
hogymajd nekik jobb lesz
az ősbizalomra született gyermekeknek
Csillog a szeme máskor meg vadul villan
ahogy látta már valakitől
pedig most még nem szabadna
s ahogy az idő villámgyorsan illan
gyorsan bespájjzolunk
pár kedves mosolyt
meg édes kacagást
hogyhátha legközelebb hátha...
meglapulhatunk páride-hozzá
hogykitartson legközelebbig
Életke szépre-jóra születél nem másra
hogymindig legyen kedved a mosolygásra
még ha szemecskéd könnytől párás is néha
titkaid közt megfér manótücsök és furcsa béka
csak már játszhatnánk megint
mielőtt lepereg ez a kósza óra
odaát meg ideát virradóra
te kis Életke

Rendben

Rendben születik minden jó
meg amiért érdemes...
hajlik a hát megfeszülnek az izmok
és akkor még nem tudjuk mit hoz
az a mindig ígéretes jövő
hogya ne legyen benne szenvedő
csak csupa boldogan mosolygó lélek
szeretnénk hogya értenének
kortársaink vagy tán azon túl
is valakik idehaza és a tengeren túl
ahol a kurta farkú malac...
de már nem... ma ő is csak mórrikál
mert diktál a divat s ettől mindenki
engedelmesen fejre áll
csak mert lehet
ó, szegény, szegény emberek!
meddig folytatjátok még
ezt a szálnalmas versenyt vagy mit is?

Pedig mindenki szépre-jóra örömmre született
Ugye, így volna mégis csak rendben?
És erről tudni nem szégyen
csupán kicsinyke érdem
Ugye, kedves birkózó feleim?

Liliom

Bódító illatával
pompázó nádszál termetével
és szerteágazó levelével
magához vonz
minden arra hajlamos embert
no meg a rovarvilágot
Büszkén áll nem is néz másra
mondhatni fütyül az egész világra
mert ezt is megteheti
nem érdekli ki mindenki szereti
mert már rég hozzászokott
semmibe nézi a holdat csillagot
és a nap felé is csak addig fordul
amíg kell neki maga szeszélyére
Ránézni gyönyörű
virágai ódon királyi ékek
ne mondd rá hogy mégse szépek
csak valahogy ridegek
senki nem kíván vele hálni
ahogy a kígyóval se szokás
története ettől gömbölyű
Királyi szépség mérges álom
mereng a költő hogyan csodálom
s hogy ő miért hagyja?
övé a világ minden nagyja
de neki egy se kell
öröme rég halott

pompája hófehéren ragyog

akár a holdas éj

s nincs benne semmi szenvedély

FRIDEL 2020

Szerteágazó

Vonalak futnak annyi irányba
egymást kerülük máskor keresztezik
nem bonyolódnál egybe valahányba
szövevényükkel a bolygót kerülük
vagy talán egész csillagrendszereket
Vonalak futnak meg nem állnak
fittyet hánynak a nagyvilágnak
csak futják róják útjaikat
nem kötik orrodra kalandjaikat
mert büszkén nem állnak szóba veled
vagy mással, tudod?
Vonalak rendszerek út-módosulások
falakat repesztő kapcsolatrendszerek
vonzák és taszítják figyelmedet
mert épp ezt akarják ezek a viszonyulások
hogyan tisztán sose lásd őket bár megteheted
Vonalak kuszák és gyötrelmes-szépek
hívják és altatnak ne is figyeld
merre kunkorognak: északnak? délnek?
te csak szereped játszd s talán énekeld
mert ezért tejjel le minden szponzor
annyit kér csak hogy néki dorombolj
mert közben senki se figyeli
hogyan a szemét kilopja s közlést teszi:
Ez mind az ő bulija hát kotródj haza öregem
s te csak ne tekergesd bangán az életed!

FRIDEL 2020

Még mindig

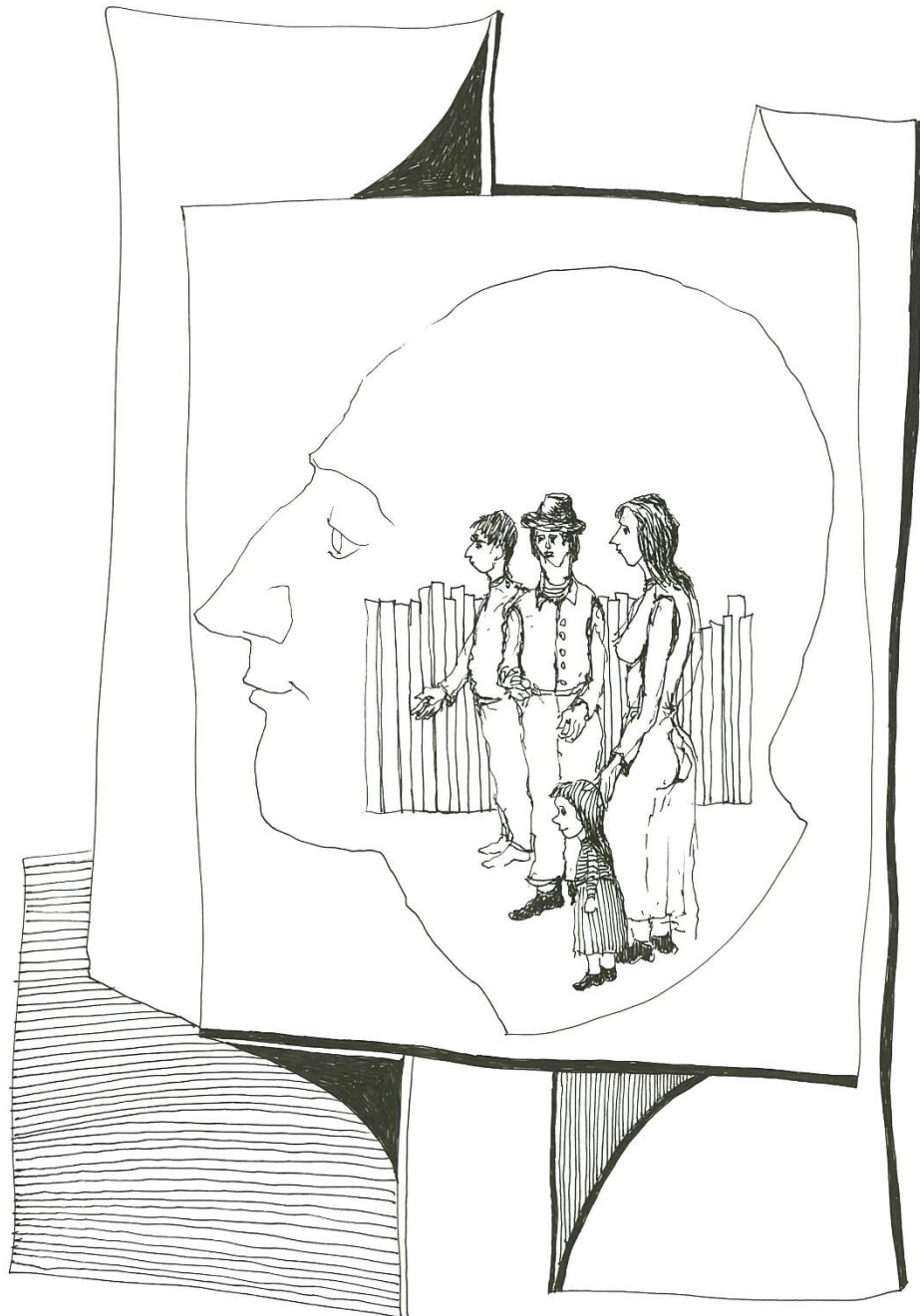
Még mindig szép a tavasz
nincs hozzá mérhető semmi
örök a szépség ragyogva lehet eléje menni
mert minden erről szól: a visszatérő
éltvonalról ezúttal nem a tenyeredre írva
csak egy érezhető láthatatlan úton hol a semmi
várja a vándort ki mindig erre a szépre szavaz
minden mozdulatával léptével csillagok nyomán
siet vagy sétatíkáál gyűjti annak porát
ami a világra visszahullva ráporoz
hoggy végül esője mossá tisztára s szépre
hoggy méltó legyen a világ kandi tekintetére
vagy ki is tudja már? menni kell menni
a végső tanulság is csak épen ennyi
hoggy töprengness dekázhass kicsit
míg utad hirtelen le nem telik
és ráébredj: még mindig de mindig ez a szép
vonzza a vándorok tekintetét
Ragyog a tavasznak minden tiszta fénye
színek élnek és hívnak: gyere el végre
mert ennél pompásabb aligha lesz
körötted s benned él az a mindig
még mindig még mindig
és igazán csak egyre
a végtelenbe futva

Nyulak

Szatyorban állnak
apró kezekre várnak
hogy megemelintené
és átadná a családtagoknak
hogy mindenki örömködjön kicsit
mert ilyenkor az nagyon jólesik
egy kisgyermek kezeitől
aki szereti rakosgatni az apró holmit
pedig a csokinyúl nem tart soká
mindjárt egymásra dől
ha nem figyelnek oda rájuk
nekik nincsenek sátraik házuk
csak úgy vannak és vigyori képpel
néznek rám és rád
nem törődnek az egésszel
csak ülnek egy szatyorban mert ilyenkor
rajtuk a sor tán nem is tudod hol
rejtőznek vagy csak állnak?
minek is firtatod hisz csak sorukra várnak

Ennyi a kicsiny mese
Nem hiszed? Nem látod?
Nincsen baj semmise
Fontos hogy évente újra várod
Vele a tavasz jön régi barátod

FRIDEL 2020

Szárnyak

A Semmi szárnyán szállnak
élők és egykori árnyak
Csendesen sugallnak s várnak
egy intésre jelre mégsem látnak
A Semmi szárnya egyet lebben
úszunk mint csöppek a fellegekben
Ütött az óra. Valami reccsen
Ébredünk holdas ligetekben
Ezüst fény száll le a tájra
mintha rám és rád valahol várna
egy lény aki szívesen látna
melléd ülne és ott eltanyázna
A Semmi szárnya talán nincs és nem is volt
lénye annyi mint a sápatag hold
változó ruhája. Féli és ünnepli eleven s holt
ő meg tovalibben. Történetével elvesz és told
Szárnyak és árnyak. Jövőnk és elmúlásaink
követnek sürgetnek mint sűrű csalódásaink
melyekkel a sors némi lassításra int
de mi futunk és csörtetünk megint
A Semmi szárnya oly puhán evez
tán hinnéd nincs is ám látod hogy ez
amire vágytál. Aztán rútul kicselez
és te tűröd megint. Kalandnak halkan vége lesz

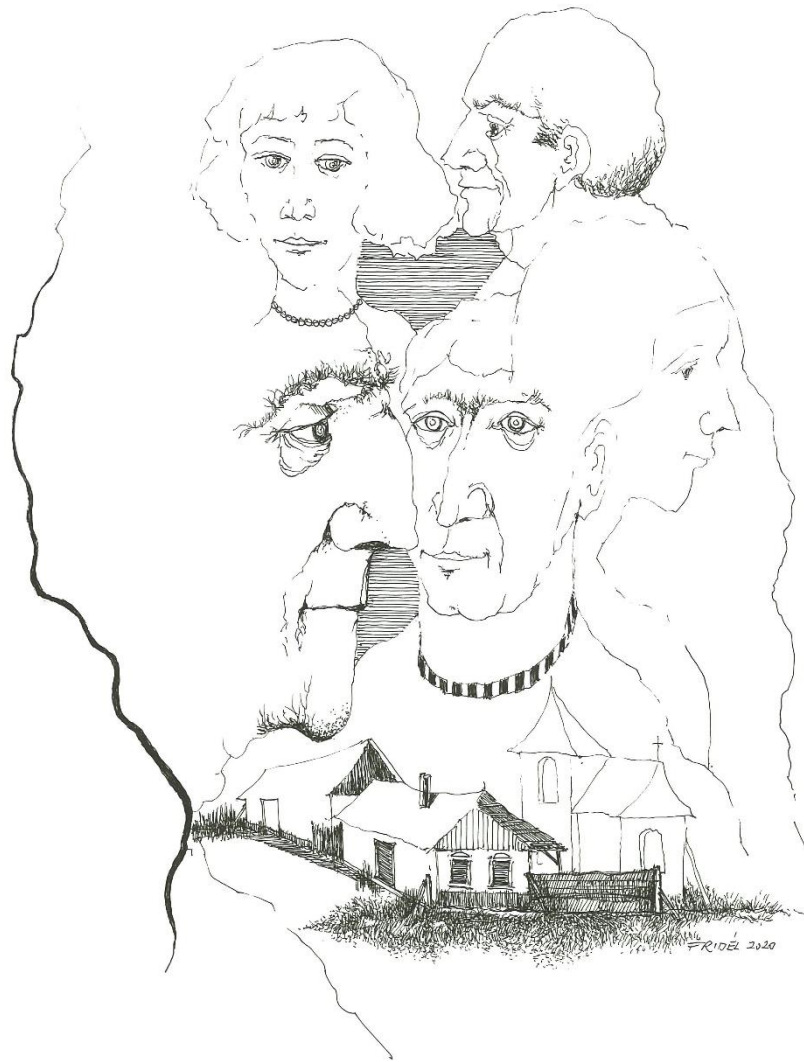

Szerep

Én nem kértem ezt a szerepet
No, nem az égit, az Isten-adtát
hanem a földi rongyot a mástól vártat
amit csak egymásnak játszanak
az önjelöltek mellyel a sors csak hiteget
és csak a semmivel tölti fel a kamrát
és már fut is üresen hagyva a házad
hogy még lakói is csak a földön háljanak
Ha hagyod majd szívesen megcsodálnak
azok is akik egyáltalán... no de mégis...
tán be is fogadnak ha te úgy teszel
ahogy szokás azokban a körökben
aztán majd szépen kidekorálnak
ikon leszel mondják jelkép és fétis
mindnyájuk kedvence te leszel
míg te úgy érzed hogy mindezt fölösben...
Ám feléd libben egy égi-régi sugallat
és te másként sosem tehetsz
mint követed. Tetteid lesznek az égi cérna
amely felvisz a vágyott körökbe
hol ismét úgy érzed: magányod valamit hallat
magadra mégse hagy. Ez a kereszt
a költők sorsa. Különleges és mégsem léha
csak ott lebeg mindig-mindig fölötte

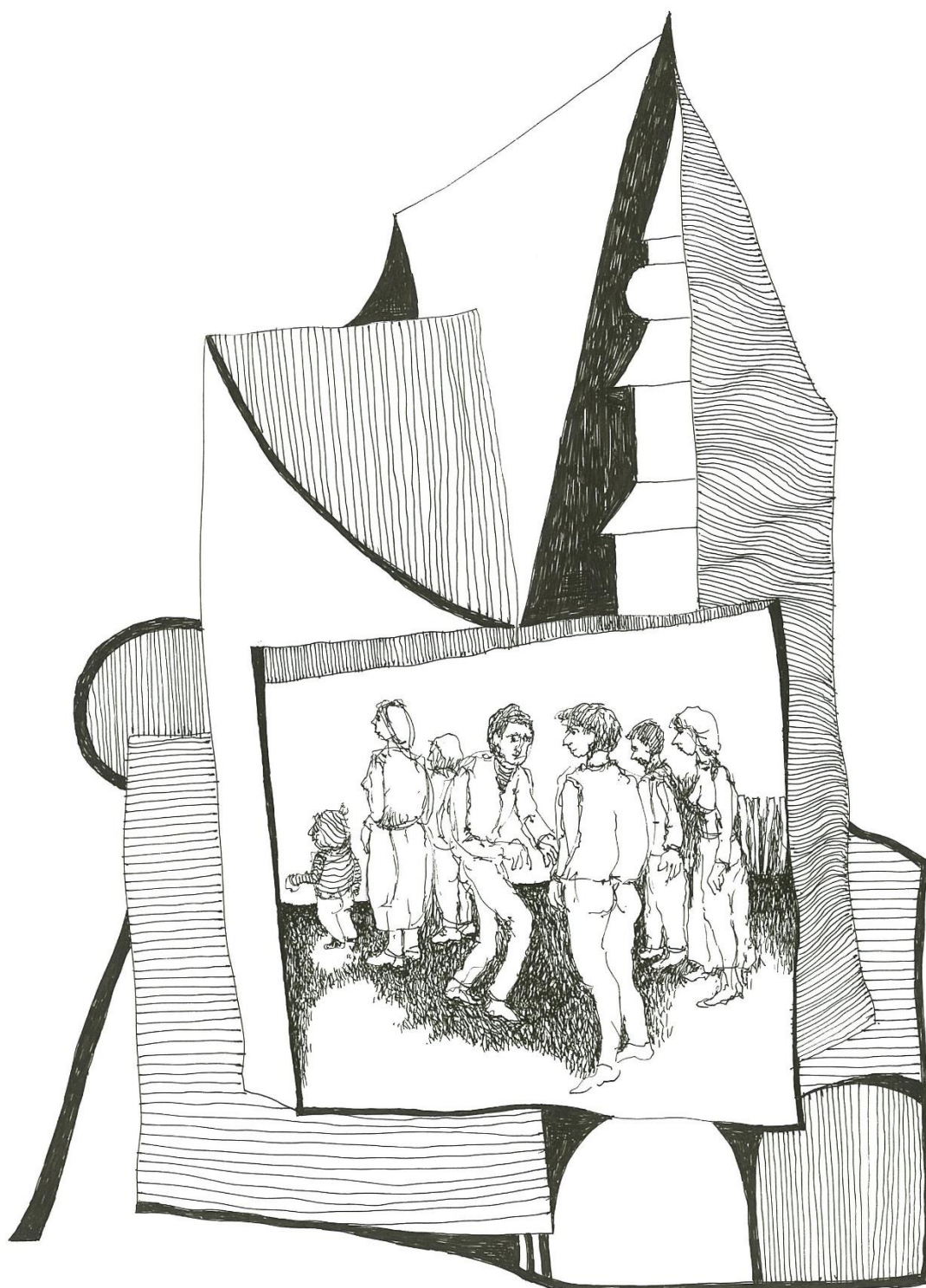
Szereped vígan vagy fennköltén miközben játszod
tán úgy véled neked adják majd a nagyvilágot

de pattan a pukkan az illúzió
valami álom követ: fantom vagy vízió
s neked nem kell a mások-adta vén szerep

Magvetés

Minden évben vetek valamit
régen fákat is ültettem
de már csak magokat szórok
aztán pár palántát hadd siessenek
mert gyorsan múlik a nyár és nekem
fontos ez az élő dísz. Pár szót is szólok
a kibújtakhoz hogy csak örüljenek
mert a napfény se tart örökké
kell az az égi gyémánt mely nyáron elvakít
Aztán idebent is vetettem épp eleget
nebulók fejébe sűrűn tudást
ma már ki tudja merre járnak
aprószentjei az ős-tudásnak
ha híremet nem is de a mustármagokat viszik
mindenfelé míg ők is tanítani nem kezdenek
szorgos küldöttei Valakinek
Vetek és palántálok ha hagynak
ma is rendületlen hittel és főként hévvel
amikor látom hogy pendülnek égi zenével
ér fel nekem a lényük ifjonti áradásuk
hogy szépek jók és hasznosaknak
is mondhatók s aztán velem nem maradnak
mert ez a törvény. A sors betelik egyszer
Tanítójuk is elszáll a fellegekkel
de ők akkor is díszlenek mert ez a rend
mely újból rendet és békét teremt

FRIDEL 2020

Lassan

Lassan lépdél a láb
nyúzottan törődötten
mert már túl sokad lépdelt
de visszavonulnia még nem szabad
Az élet mélyében megbúvik a báb
míg fellegek szállnak ernyedetten
s valaki csendben leveleket tépdelt
kissé kímélve a megriadt ágakat
Minden lassúbb tempóra váltott
halk szóra váltott a zajgó élet
csak a csendes kontempláció
kellett már. Nem hiányzik a taps
mert szem és lélek már épp eleget látott
de mikor felcsendült az éteri ének
a lény megborzongott. Óh, mennyi meditáció
rejtezik még: virágos? kockás? halas?!

Lassan leszáll az éj s véle
a világ is nyugodtan befelé tekint
holnapra elteszi magát
de nem említi csak sóhajt
vele alszik ma minden titkolt reménye
míg ő tűr csendesen s csak ritkán legyint
székeken nyugszik annyi kabát
ráncai közé rejtve a gondot s a bajt
Lassan csendesen kihúny a csillag
mely addig kedvesen zenét mit sugallt
vele szállnak le kopott energiák

honukat ne kérdd mert dicső a valahol
s miként a szántóvető lova után ballag
a vetést reméli nem azt ami tavaly kihalt
lelkében nem csak a földjén nyílik sok kecses virág
Lassan mesébe hullik tűnik
a mindennapoknak csendes új vetése
pompázik minden csak a barázdán túl
terül el egy föld mely régen kihalt
hol a villik éjszakánként egymást űzik
nyomukban rezdül a földnek rémült remegése
s mindez oly régi magára várat az új
hajnalban mindez illan tovatűnik

Marad csupán az emlék-remény
mást ne is remélj! Majd elvisz magába ringat a fény
az égi-régi fény

A pápa mosolya

Magyarok pápája is lehetett volna
de messziről jött és mintha...
mintha hazaérkezett volna
Oly otthonosan mozgott mindenütt
Volt egy mosolya – mindenkinek
az édesanyjától tanulhatta eredetileg
nyomán az ég is felderült
és minden csupa napfény mint odahaza
hazájának szépséges kék ege alatt
Ezüst a fény a titokzatos folyón
ezt senki soha nem feledi
s mikor tekintetét a földieken végighordozza
a föld igen halkan megreteg
lapidoszkóppal is mérhető
A pápa mosolya: ma kedves ünnep
mindenki látja habár láthatatlanul is
a tájra ül reá leplet védőn terít
hogyan aztán szálljon rá áldás és harmónia
Íme értetek szól az ember fia
mert kellett az a béke
amelyhez önmagát szelíden mérje
minden halandó kinek még buzog a vére
hogyan aztán csend legyen
mert a Végtelenben ma is ez a rend

de az emberiségnek ezt még tanulni kell

Szállnak...

Szállnak... odafent kecses szép szárnyak
zenéjük csendes ütemük engedelmes
csak libbennek és szinte történnek
vagy nem is tudom... valahol ott vagy félúton
Szállnak... suhognak sötéten árnyak
Nincs semmi köztük... csak a tér fogy mögöttük
Haladni igyekeznek... a kajánok meg jót nevetnek
hogy minek már megint? s közben a lágy lomb legyint
és egyre szállnak repesnek... intenek fellegeknek
Szél lesz a ruhájuk – csupa-por gubájuk
Leszáll a szél... fülükbe dalokat zenél
Valaki kezedet fogja... Szólna de nem mukkan torka
Mert úr a tettetés... nyomában rettegés
Szállnak méla szárnyak... emberek bőrig áznak
Fellegek üdvözetével... valami sugallat ér el
Lehull a köd és a pára... mintha épp erre várna...
Kócsag- és daruszárnyon... ködben és nagyvilágon
keresztül repül a század... meghat és halkán áthat
csendre int... és csend lesz mély csend megint

Ringlispíl

Mint egy ringlispílen
úgy száguld velünk a kor és mi alig
észleljük hová és minek megyünk
a szédültebbje ülne rajta hajnalig
odafent sikítva kimerülten
nem is sejtve hogy aztán már nem leszünk
magunknál ha le nem áll végre az a gép
nem ordíttatná a zenét miközben szállunk
a végzet karjai közé és már senki
nem barátunk csak végzetünk osztva
repülünk ájultan s rosszullétét nem is érzi
hogy hullunk kitárt karokba
alámerülve hófehér tajtékos
zavaros habokba
hátha egyszer majd letisztulnak végre
és mi méltóakká érhetünk
a magas egeknek tiszta kegyére
miközben visz ez a ringlispíl
bömbölő zene szól már nem is halljuk
csak a lufit még kézben tartjuk de már
az is mindegy hiszen úgyis vége
csak még nem tudjuk s minek is tudni?
legjobb az egészet letagadni
Ugye, kedves kortársak?
Mert legszentebb szentség ma a látszat...

Kertészkedés

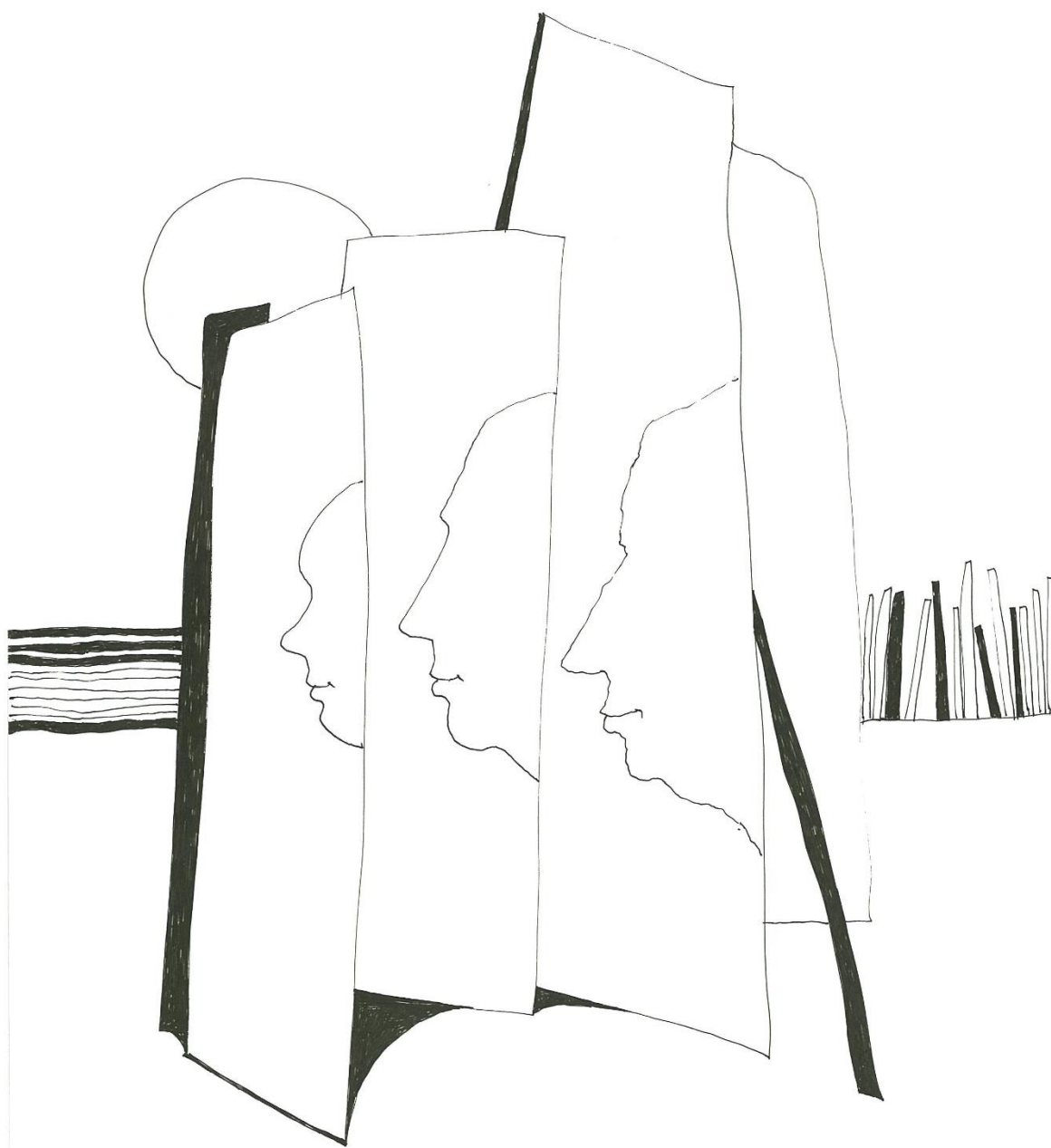
A kertész ültet virágokat
palántákat és vet magokat
mert olyan szép a tavasz
néki ellenállni nem lehet, nincs oly pimasz
aki erre ma képes volna
s hát nem is kell nem ez az ember dolga
Ültetni s vetni majdnem egy
ám ha tudod a csíziót nem egyre megy
mekkora korától neveled a lurkót
s hogyan költöd rá a fényt meg azt a túl jót
ami onnan bentről fakad
s neked nincs más utad mint őszintén adni magad
Hát így mindig kertészkedünk
napszámosként mégis ügyesen bűvészkedünk
Nincs az a rend az a számla
amely jobban hozzád találna
Apró növénykék törnek a fényes kék ég felé
levelük lándzsa és még ha valaki kérdené
akkor sincs más erre válasz
az igaz szó olykor igencsak száraz
küldik a bíróságra vagy hova
szegénynek sorsa olyan de olyan mostoha
mert nem tükrözi a látszatot
amely mostanra már mindent áthatott
De azért ültetni szorgosan mindig köll
hogy végül mindent elsimítson kapa és ököl
Csak úgy játszásiból...

FRIDEL 2020

Tanulságok

Már megint játszadoznak
népekkel és életekkel
ezek a nagyon kártékonyak
beképzelték és oly pimaszak
Rakosgatnak és folyton erre
az egyre tesznek: a népek úgyis elfelejtik
minden ócska kis machinációjukat
mert éppen az a dolguk
hiába tagadják éjjel meg nappal
folyton kilóg a lóláb
cuppognak Júdás-csókók az arcokon
és már nemcsak a Krisztusén
hanem belevonva a fél emberiség
amely a megváltást meg sem érdemelte
de a dolgot mégis csak úgy kezelte
mint jogos járandóságát erre a lételre
Hát lapozzunk kedves embertársaim
és ne figyeljünk a cvikipuszikra
meg a Júdás-tangó sasszézó lépteire
kell nekik még mindig kell a fals zene
lépni csak arra tudnak az árvák
Én mondom amíg mindezt be nem látják
csak ez lesz: öröme-búra
együtt buliznak s járják a háborúra
ezt a régmódi tvisztet
mellyel magukkal a pokolra visznek
így is meg úgy is
dafke hátramenetben csak azért is...

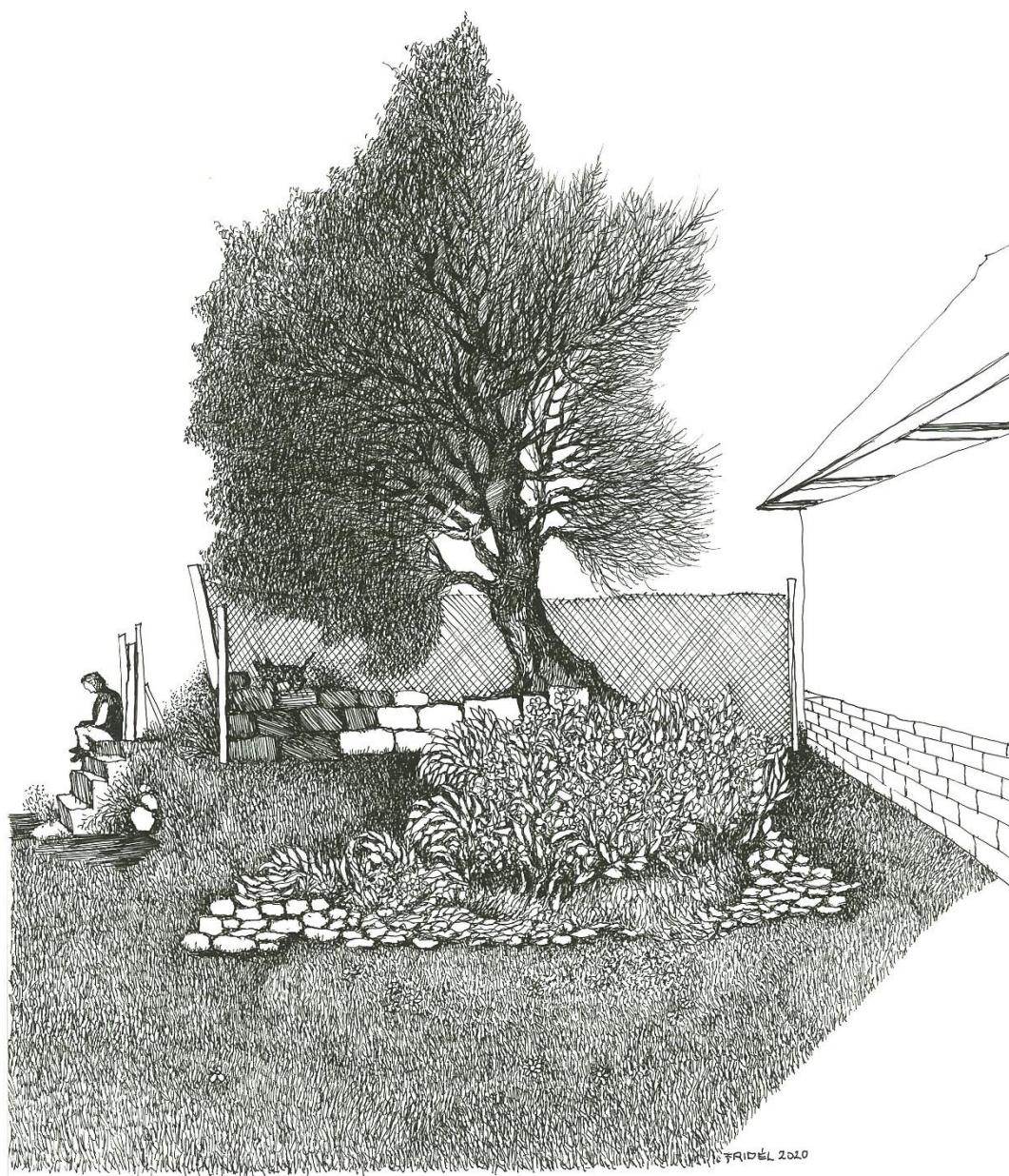
FRIDEL 2020

Csontok

halkan mormolva Mátyás királyra...

Már túl az óceánokon is tudják
de ezek még mindig tagadják
hogy sej nem erre hanem arra
nem a sztyeppére nem vérzivatarra
született a népnek java és színe
csak a sok tudós ugyan ki ne derítse
hogy mi az igazság! éljen tudatlan
ne tudósként csak mint a katlan
alá vetett hasztalan csontok
és ebben nőjenek fel mind a porontyok
a primitívség szégyenült tudatában
ám aki vakoskodik az örök kutatásban
az legyen mindörökre pária
fölötte ne őrködjön az a Mária
akinek szent fia minden gazfickóért is eljött
pedig a legtöbbet vihetné máris az ördög
mert annyit ér. Mégis valahogyan
előkerültek a csontok. Iszonyú zavarosan
keverve mindenki, igen, mindenki máséval
mert a török rombolt akár egy játékkal
úgy dobálózott minden tisztelet híján
mert szabad kezét adott néki a szultán
ki nem is sejtette mennyi átkot von a fejére
hogy végül neki is ugyanannyi legyen a bére
az a bizonyos hat láb meg a róla lerablandó holmi
minek is azzal annyit vacakolni?

Mert ami itt gyűlt az ODA már nem vihető
jó ha befogadja egy csendes békés temető
Ha...

Utak

Mindenkinek itt a Földön
kimért útja van.
Vihetné másfelé is a lába
de mire oda eljut
mégse tehet mást mint amit sorsa diktál.
Van választása
de amit kijavítani érkezett
az a feladat vonzza:
betűre pont és ékezet.
A sorsa ettől lesz teljes
valamit méricksél és farigcsál
kezében ott a bugylibicska
hoggy lenyisszantson valami ékeset
amit a gomblyukába tűzhet
alkalomadtán
no meg bármikor akárha mellékesen
tenné s akkor előtte csillagkapuk nyílnak
tárul a holnap
és annak minden egyes morzsája töredéke
Az utad akkor is szabva van
ha tudomást venni róla nem akarsz
lázadsz dacolsz és visszabeszélsz
Tündökletes szép költői utad
vagy fabrikáló egyszeri mester
leszel
és aztán
utad végén fényesen intenek

társak cimborák babák vagy emberek

mert ennyi az út

csupán egy szusszanásnyi táv

amelynek pillanatnyi távolát

ezernyi szállal befonta

valami végzetes

Ettől különleges és egyszeri

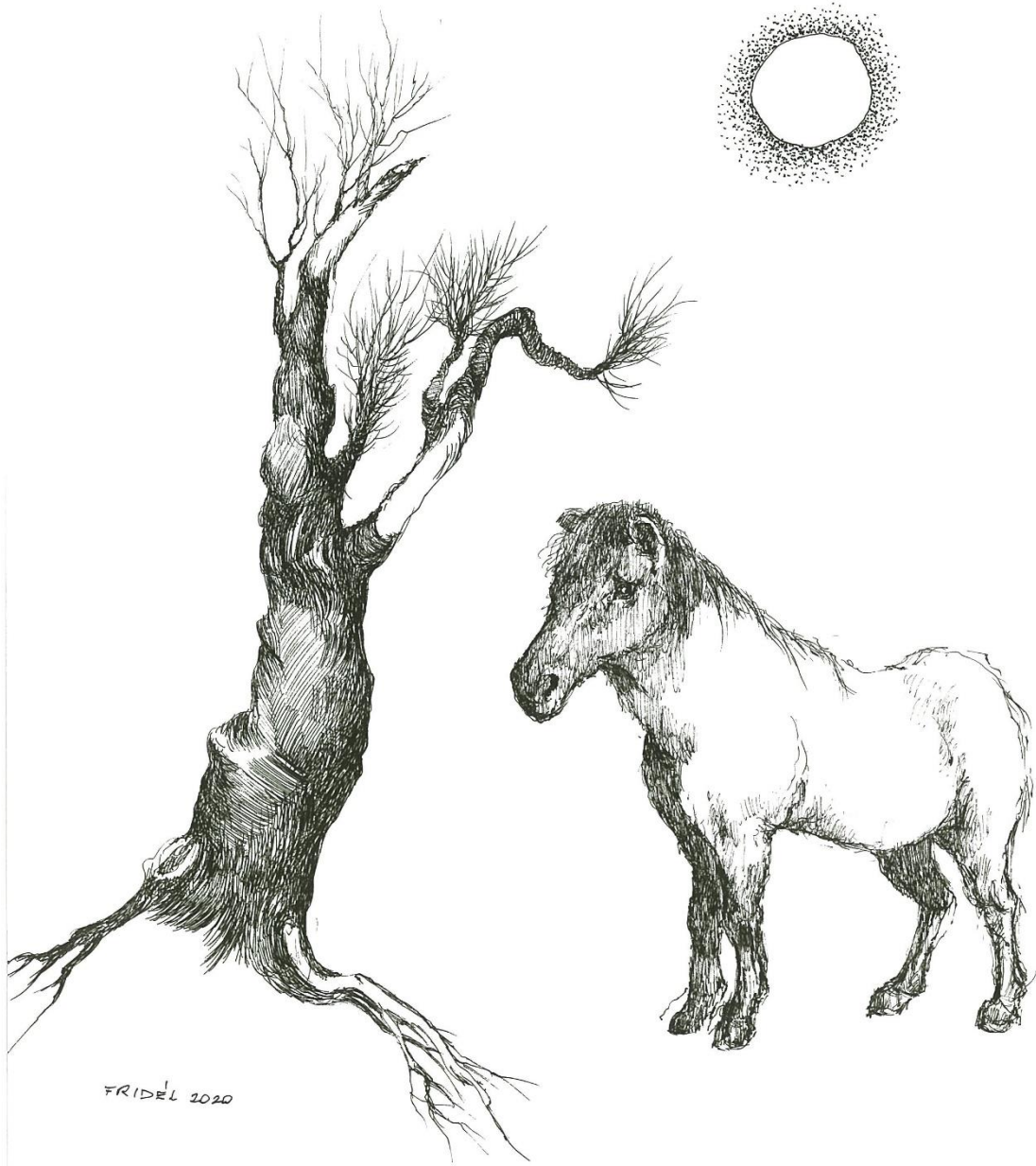
mondják: ismétелhetetlen

kacskaringós vagy nyílegyenes

Az utad te magad vagy

hát engedd át neki magad

Ennyi az út

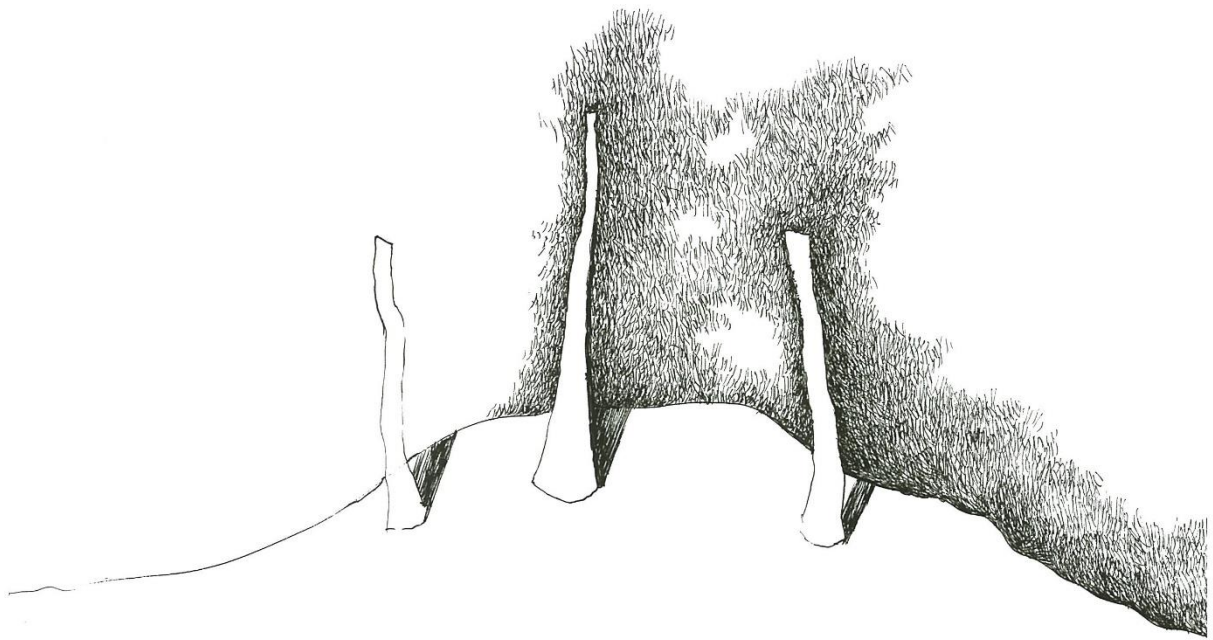

Nem is tudom...

Nem is tudom hogy amikor írni kezdek
csak úgy spontán
vagy előre gondosan tervezetten
mi és hogyan vezet
kinek és minek engedelmeskedem
csak azt tudom
hogy aki olyankor kezemet fogja
öröktől velem van
mert ő maga a végzet
Mindig művészi pályán vezetett
Mindig áldás termett keze nyomán
Mindig tudtam hogy ez az egy út
van és semmi más
mert akár gépen vagy zongorán
született meg az a dallam
amely fülemben zengett örökóta
és már csak papírra kellett vetnem
mert eljött a megvalósulás-
nak pillanata
és ez oly keserédes
mert több van olyan aki nem érti
vagy csak közösséget nem vállal vele
csak hadd mondja a magáét szegényke
pusmogják pedig tudják ők is
hogy egyszer betelik az idő
és ércesen zeng majd a végzet
és annak angyala

nekik kimondhatatlan
és mégis máig elhallgatott
és egy verdikt nyomán elhallgattatott

Az okát ne bennem
bennük keresd
zokog a végzet
és annak minden rezdülése
s hogy ezt egykor megértse
majd hosszan vezekelnie kell

Könnyek

Mint néma panasz
úgy törnek elő a könnyek
a kedves gyermekszemekből
Nehéz megszólalni
mert ez a sansz nem az enyém
csupán az azonos hullámhossz
az ami együtt rezeg
és akár hangosan sírja világgá
akár csendes-visszafojtottan
a nagymamák szívében
mégis ott forog az a tőr
az úgy mondják változhatatlan
„ha arcunk fényét pár könnycsepp kócolja”
mondhatnánk így is
ám a közös fájdalom
és a közös játékok öröme
mégis csak egy
mert úgyis felvidul majd
amikor felszabadultan nevetünk
és azt már nem törölheti el senki
hiszen az emlékezetbe égve
mindörökké velünk marad
túl mindenben
nagymama után is...

Zivatar ígérete

Még gyanútlan volt a természet
Minden ragyogott a fényes nap tűzében
Ám dél felől gyülekezni kezdtek a nagy sötét fellegek
A szél feltámadt cibált dühöngött ajtót csapkodott
De még mindig csak ígéret maradt az orkán
Az előhad megérkezett: apró esőcseppek üzenete
Kopogtatta az ablakot amelyet pár perccel előbb
Zártunk be a viharos ígéret miatt
Langyos eső esett a szél leállt és csak
A kopogás volt jelen az ablakokon
Valaki jön. Valaki érkezni próbál
Dühöngeni akar pedig senkise bánja
Hogy ő most valamiben mesterkedik
És mégse lett zivatar csupán a lég
Hordta magával az eső friss illatát
A porszemek mind földig leerve
Készül a sár higgad a lég szivárvány ma se lesz
De a mai friss érzés velünk marad
Ajándék lett ez a nap és áldás a májusi eső
Nincs már miért befüggönyözni
A lélek titkos zugait mert üzent a nap
Áldása akkor is velünk marad
Ha a Földön pár napra árnyékba kerül minden
A zivatar mégis csak ígéret maradt
A fene bánja mert ez az üde látvány
És az az üzenet mindörökké velünk marad

Hagyaték

Senki nem őrzött régi szép emlékeket
mert kellett az új
valami más
mindig más
akár a csapodár felek külön útjai
hogy aztán hozzászoktak
ők és a társadalom
hogy most már minden másként vagyon
ezt diktálta a hatalom
a ki tudja milyen dróton rángatott
az a nagyon léha
tán mindörökre céda
odafent a nagyoknál legalább így dukál
nekik fújhatja Szent Pál és Szent Mihál
egy a lényeg: hogy aki vele hál
az így tedd rá meg úgy tedd rá...
S aztán hová lett minden szép álom
családi hagyatékaink
ma már ki se bánja...

Népzene

Muzsikások

Kopott bőgő és féloldalt fordított brácsa
muzsikájára a félholt is járja
és mikor ők huncutul összenéznek
mindig jó vége lesz az egésznek
mert a zene az mindig égi
akár új tőről fakad akár a régi
együtt vígan szól a talpalávaló
elmosolyodik a Mindenható
hogy ez is mind az ő teremtménye
akárki arája meg boldog vőlegénye
az mind néki fújja húzza
áldott a torka meg a húrja
és mind méltók az Úr mosolyára
hát csak int nekik és erre mind néki járja
táncházban csűrben vagy régi klubban
mind együtt bokázik más se tudná jobban
mert ezek a zenészek tudják a módját
csak ne kérdezd honnan mert a végén még megmondják

FRIDEL 2010

Érdemek

Annyi az érdem

nem győzöm csodálni

mindenki másé legalább remélem

nem lehet semmit csinálni

Olyan nagyra fúvódik a semmi

a légben szállnak színes buborékok

mire meg tudnád köztük keresni

az érdeemeseket esetleg származékok

de legfeljebb szétpukkant pöttyök

szappanja és vize ül bőrödön

Lényegük: senkik kínálta lötytyök

Nevetnek ősökön érdeemes elődökön

Annyi az érdem

A számukat ki se tudja

Emléküket őrzöm zenélem

Velük együtt vész jövője múltja

Övük az érdem

Tiéd a hála

Most még ezekkel kell élned

Majd velük hullik és száll életünk virága

Ennyi az érdem

Legalább ezt még elregélem

A lényeg

Isten a lényeg
nem a szétmagyarázásai
az örökkévalóságnak szétszalazásai
mert az igazságtól annyian félnek
remeg a templom
meg az igazságszolgáltatásnak háza
annyi a buzgó alak aki mind ezt magyarázza
pedig maga se érti, mondom

Isten a lényeg
Ő mindeneken átlát
bocsánatát ha naponta kell kérned
Ő szerényen bólínt. Gyógyítja náthád
no meg minden nagyobb bajod
s te nem átalod kérni újra
elvárod és a döntést mindig ráhagyod
majd elfutsz mint gyerek valami dalocskát fújva

Isten áldása szép
az ember mégis széjjeldekázza
étellé bérre vacak vagyonná mert más a nép
mint aki kedvenc nótáját harmonikázza

Te azért tudod hogy Ő a lényeg
és ott is van Ősi félelmeidben
s talán tudod is: alig kell kérned
hogymondjon s néha felzeng érzelmeidben

A világ közepén trónusán
Ő váltig csücsül te úgy hiszed
de ott látod a Földnek mindkét pólusán

és téged lát miközben te porszem-életed viszed
jó nagyra fújva s ekkor ki is hinné
veled törődik nemcsak a többi mással
bárha léted szétfoszlik emlék-fellegekké
s te véle semmisülsz betelsz a gyémánt-ragyogással

Üzenet

Mint egy halk kopogtatás
üzenet érkezett
csak én hallottam senki más
valaki jelentkezett
pedig nem a kezével kopogta
azt az egy csendes mondatot
a mondókáját is csak halkan dadogta
majd fordult s csendesen elballagott
egy csendes rezzenés remegett még a légben
elment valaki
és csak ülök egy sugallat szédületében
szavaimat most nem is hallani
el is mondhatnám miről szólt
az az egy röpke mondat
de másnak nem számít ami ott velem volt
felleg száll röpít az áradat
víz közepén hófehér örvénylő habokban
ott látható a lényeg kell hozzá türelem
csak egy van belőle nem változatokban
mutatja magát a vég mely vonzóbb mint a szerelem
Elszállt a szó és megmaradt a lényeg
az üzenet megérkezett
miatta tőle nincsen miért félned
mert földre szállt s aztán elsietett

Habemus

Megvan. E percben mindenki birtokolja
véli a tiszta hívő de már tekintetében
ott lobog az a vad tűz. Imáját gyakorolja
mert fontos a látszat. Ajkának hajlott szegletében
rejtett mosoly. Aztán a végét várd ki
mi lesz belőle. Most minden a Nagy Szent Látszat
mentén bokázik. Mit lehet tenni?
akarod látni vagy csak ne is lássad?
Kopognak csendes látszatok ajtón és ablakon
Ő pedig fentről mindent gondosan figyel
Az arcán meghitt kedves félmosoly oson
Felvenné a harcot máris konkurensével
A pápa nézi őket. Ma fejet se csóvál
ma ünnepelni kell. A nép is így akarja
mintha megint... Pompeji és Babilon partjainál
megállt egy új hajó. Utasát most még homály takarja
A harc most szünetel. Az ünnep magával sodor
mint apró papírszelet úgy száll a szélben
az ember és a kor. Ha hinnéd mind botor
el ne hidd. Ma másként rendelték el odafent az égben

Lenyomatok

Az életünk lenyomat, kőtár, nyitott múzeum.

Akár fogadhatsz is rá. Cáfolni kár.

Fénypontja illanó akár a dús titkú nyár.

Átjutni rajta lehetetlennek tűnő stúdium.

Míg ifjú vagy, rohansz. Tiéd a fél világ.

Legalább úgy hiszed. Tagadni úgysem tudod.

Míg penzumaidat napi kétségeid köreit futod,

behajlik ablakodon egy illatos rózsaaág.

Az életünk emlék. Ahogy múlik a röpké ifjú perc,

mindez mégis veled marad, mert írva van,

hogy örömnék, szenvedésnek komoly az ára s te boldogan

rohansz felé, utána, bárhová, majd torpansz és énekelsz.

Az élet cifra máz. Másoknak mindössze ennyi vagy.

Mit leplezel, számukra lényeged csupán

csak ez marad s te futhatsz rontatlan híred után,

a fáma feldobott, majd mindörökre magadra hagy.

De mégis élni kell. A félig-írt történet boldog végre vár.

Míg rajta töprengsz, percek szállnak s ezredek.

Nézik ez játék. Kíméletlenül játszik veled

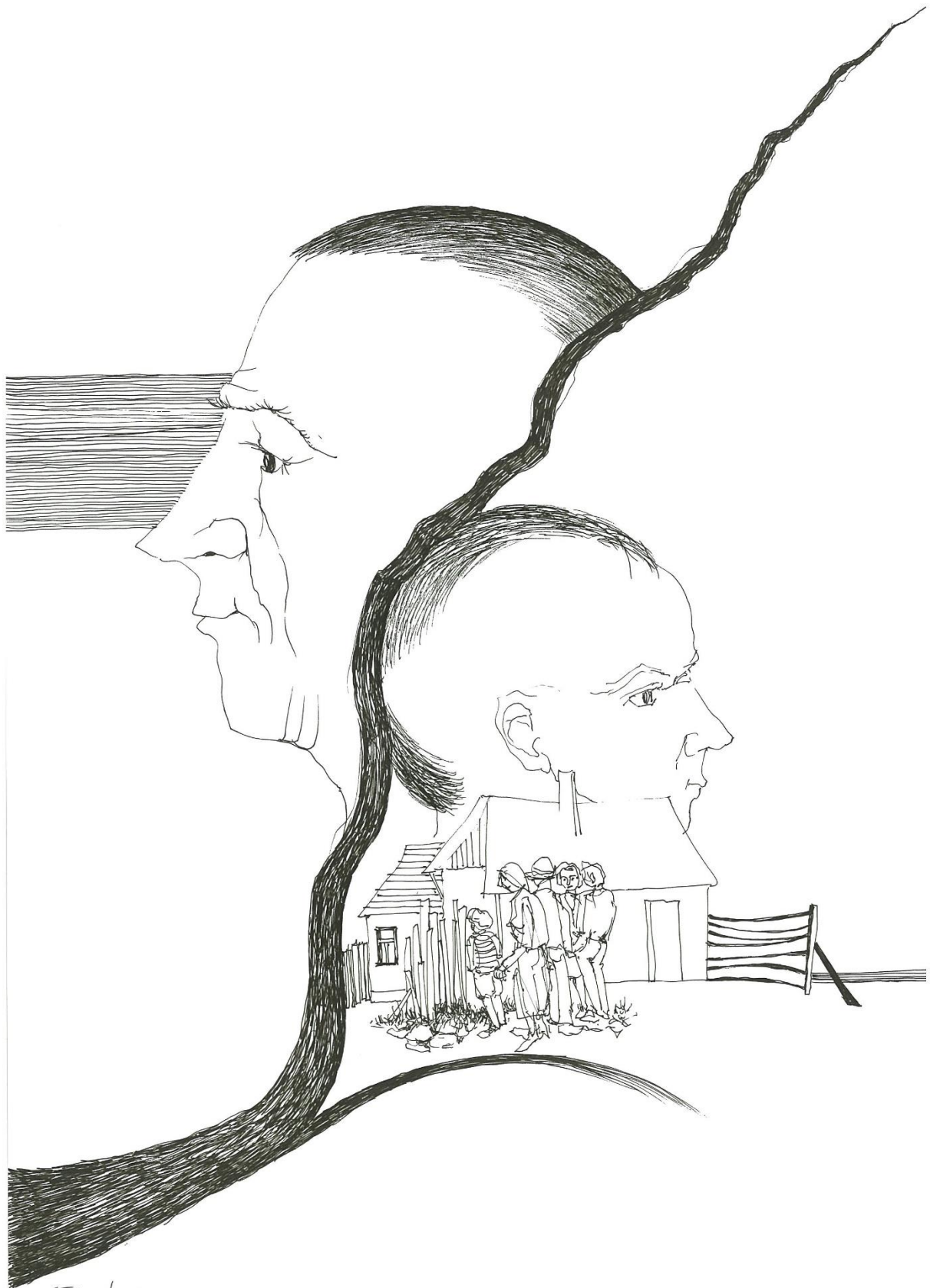
vagy mással. Elvitatni már jogát tőle nem csoda, csak kár.

Az életünk lenyomat. Fura lepkegyűjtemény

gyanánt felszúrva ott vagyunk valaki vágyaiban

aki felénk most még boldogan rohan

s aztán a történet ennyi. Sztori lesz, nem pompás költemény.

FRIDEL 2020

Kék-zöld etűd két fuvolára

A fák tükre a fű.

Nézik egymást elbűvölten, szelíden.

Az ember rácsodálkozik: de gyönyörű!

Akár az ég s a víz: tisztán egészen.

A fáknak hű tükre a fű.

Habár ő serked előbb, tudod,

A lombfakadás előtt. Minden szála, akár a tű,

Magasba bök. Közötte nőnek százszorszépek és gizgazok.

A fákat mégis a fű tükrözi,

Ahogy egymás képzelt szemébe néznek,

A gondolatot s a lelket úgy emeli, viszi,

Mint angyalszárny: tükre a tiszta égnek.

Fák és füvek. Virágok, lepkék, zsenge szárnyak

Csapongva visznek magasba, merre, bárhova

A lélek s a létnek súlya együtt magasra szállnak.

Egyaránt réved rajtuk bölcs és az ostoba.

A magas kék égnek árnya-fénye

A fűvel szembenéz: kék-zöld mosoly a vége.

A földi létnek költeménye és regénye

Mind benne van. Ég és föld rajonganak ma érte.

A rágalmazókra

A rágalmazóknak nyelvét majd úgylis kimetszi az Isten.
Előle nincs menekvés. Hiába gyónás és vezeklés.
Amíg a sértett elé le nem borul, csak rágódhat a nincsen.
Kenyere: só és epe. Nem használ minden pótcselekvés.
A rágalmazónak sorsa számkivettetés.
Bolyonghat keresve és kutatva a messze mában.
Az ítélet lesújt. A közösségből el- s kikergetés
Lesz osztályrésze ugaron, sivatagban s a Mindenség végső zugában.
A rágalmazó utólag már hiába mondaná,
Hogy mégsem úgy volt. Akkor hiába hazudna,
Ha elszállt a perc. Még ha tisztább hangon is kiáltaná,
A lég visszhangtalan lesz. Egy tekintettől megszólalni se tudna.
A rágalmazóknak könnyű itt a földi léte.
Minden kincs az övék. Övék a földi fáma.
Csak azt ne kérdd: mivel is fizettek meg érte,
Hogy ezt elérték s hogy érte majd milyen büntetés járna.
A rágalmazó fut, amíg futva szerte a nagyvilágba
Hirdetné piszkító szavait, de figyelő fül egy sincsen.
Ideje akkor lejárt. Roskadhat földre, bánatba, egymagába.
Osztzkodhat másokkal a sok rablott kincsen,
Melyekből senkinek nem juttatott soha semmit,
Csak harácsol. Ma is övé a romló anyag.
A sorsán ezer csúf szó semmit se lendít.
Csak földhöz vág és aztán magára hagy.
A rágalmazónak csupán csak ennyi járhat.
Övé a világ, véli, de keze egykor végül
Egy darab levegőt markol. Pillantásra az égre hat,

De arra tart estében, ahová hullt élete szédül.
Kövesd, ha követni őt akarsz... lehetsz babája barátja,
Sorsod övével egy. De aztán utóbb ne sirasd,
Tetteit veled együtt a sok ostoba bánja.
Keresd, ha még tudod, a végső vigaszt.

Ne mondd, hogy nem lehet. Van vég túl azon is,
Csak ne a ripőköt kövesd a nagy pimaszt,
Majd ott lesz túl a nagyharangon is
Vagy tán a lélek csengettyűje nyújt egykor vigaszt.

Bolond vizeken

Bolond vizeken sodródik egy hajó.
Utasai mind megvesztek. Úgy ünnepelik
az elveszésüket akárha ez volna jó.

Bolond vizeknek örült hullámain
száguldanak és mégis ünnepelnek.
Hogy siklanak s zuhannak mélybe tébolyult vizein

valami egészen más világnak mint e rossz
csapongó dacoló játékot játszó vén bagázs
váltig hiszik: majd te is ünnepelni fogsz.

A bolond hajón kerge kapitány vezet
minden utast. Elismerést se kér.
Csak biztat: sorsod már szinte révbe érkezett.

Bolond a hajó, örült a népe.
Egymásra se figyel már egy idő után.
Mintha a habokba volna festve képe

úgy búvöli a mélyet és annak pörgő örvényeit.
hogyan nincsen más irány csak az az egy.
Más visszarettenne de ők ezt élvezik.

A hajóhídon örült matrózsereg
figyeli ki mint s merre húzhatna el.
A mélyben sötét alakok hiába intenek.

Valahogy ismerős a kép de mégsem az.
Csak pár döccenés és a vén hajó
bucskázva pördül s nem lesz több tavasz.

S hogy szélvész támad messze siklik el
a bolond hajó s a tébolyult sereg.
Vesztükben kerge szél vén orkán énekel.

FRIDEL 2020

Sejde nagyon

Sejde nagyon víg az élet
ihaj-tyuhaj mindenki ropja
én magam is csak velük zenélek
pedig minden szavam akár a kopja
vígán de mégis erősen húsba vág
ki is hinné hogy egykor célba jutnak
hisz velük sakálkodik a fél világ
mind úgy hiszi: legjobb a táboruknak
Sejde nagyon víg a parti
buknak ugyan nagyokat orra
de mit sem ér csak a diszkóból hajít ki
pár markos legény aztán mehet a torra
megülni hazája tervezett romjain
hogy övé legyen a bosszú minden kéje
és mégse jó habár barnás foltjain
vigyorog tán még a retyerutya s a nénikéje
Sejde nagyon szépen mulatnak
mindenkit feldob a kokó meg a minden
anyagnak szemetje mit eléje raknak
csak vigadjanak hisz semmit nem adnak ingyen
míg ők utaznak poroktól szédülten arra
hol ennyire olcsó a hírnév hogy még ők is
beleférnek s ha mégis belebuknak Katarba
megbújnak kicsit hol kisebb svung visz
aztán kijönnek megint mert bünti nincsen
csak ez a sejde nagy buli melynek elitje
úgy hiszik ők volnának az örök marakvók a kincsen

akiknek mégis van még valahol jó nagy kreditje
Sejde nagy bál van ők feszt mulatnak
tortákat osztanak meg hófehér port
kicsinyke pornót is s hogy jól vigadnak
remélik megérnek végtelen kort
a Vén Idő azért csak dőcög s ők szertehullanak
ki erre ki arra mindet Belzebubi várja
hisz ők ama híres nagy elit csapat
az alvilágnak ízletes legutolsó szerája

Anyámka

Zöld Jutka egykor így becézte
az édesanyját. Ma már ki tudja?
A nép ma morog és legyint nagyot az egészre
s közben újabb köreit futja.
Zöld Jutka Elvis-rajongó volt.
Duci alakjához jó kedély dukált.
Nem esett hírnevén semmilyen folt
Csak nevetgélt és időnként mórikált.
Kamaszkor rég volt. Csilloghat kedves ősi fény
Nővérem barátnéja rég ott fent csücsül
hol jó pár megboldogult kedves tiszta lény.
Mondhatni: ő most az öröklétben üdül.
Zöld Jutka itt hagyott pár vidám kacajt.
Erre nekik mindig volt jó alkalom.
Csak súgtak-búgtak. Hangjuk idézett rég-régi dalt.
A kuncogásukat ma is elrévülten hallgatom.
Nővérem utánament. Mindkettő fiatalon
szegült az égiek közé. Onnan talán még visszaintenek.
s hogy róluk e pár sort még eldalolhatom
megköszönöm. Várnak s kezük egyre Elvisnek integet...

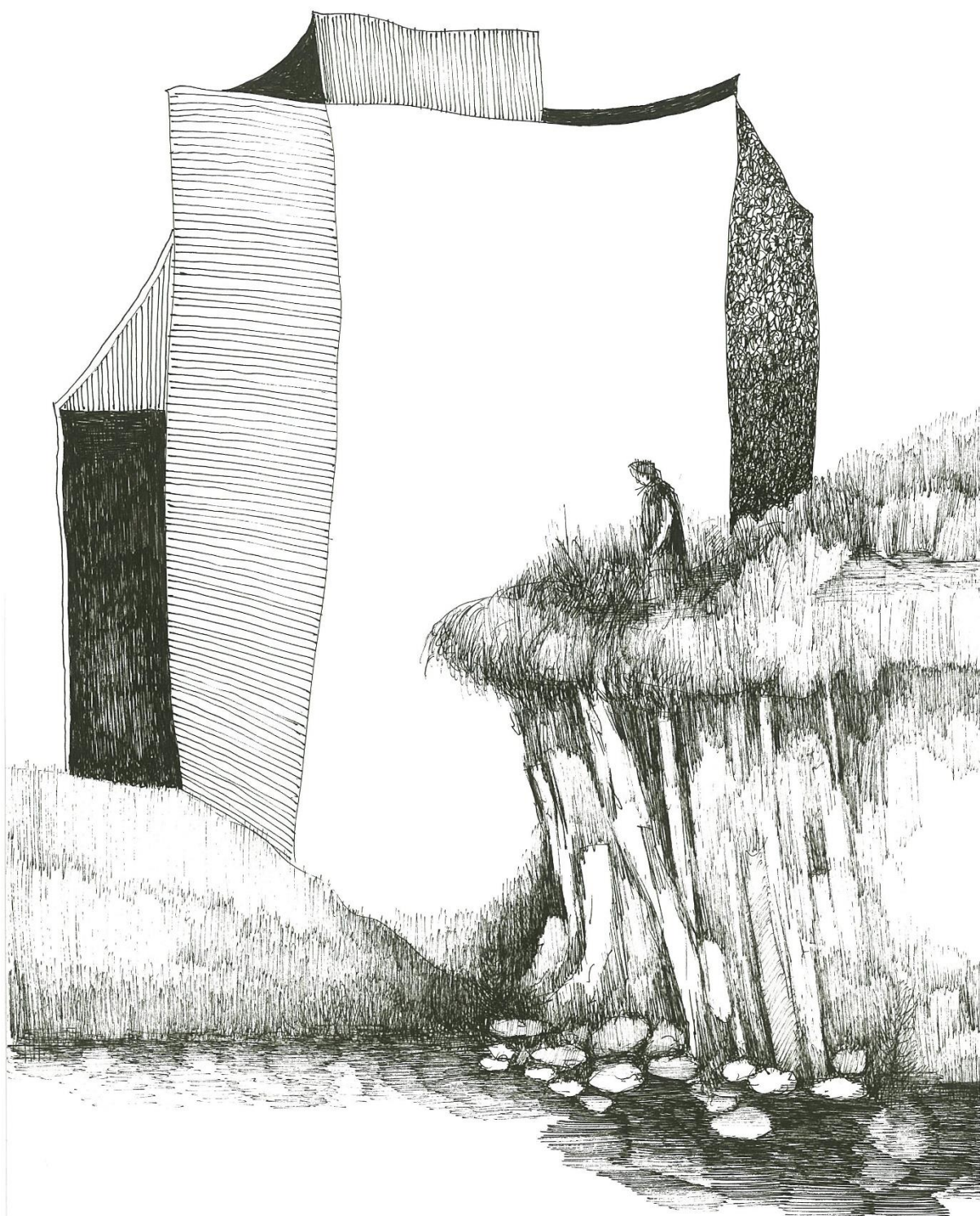
Anyámka nézte. Anyámka várta hogy tán vele főzzenek.
Kati és Jutka felhővé lettek. Kacajuk az Epreskertet töltse meg...

Szerényen...

Éva barátnőmre

Szerényen hátul... a temető hátsó zugában
ott húzza meg magát. Vajon ki látja?
Valaminek ő van igazán a birtokában,
a csendes életnek egykor jóbarátja.
Szerényen hátul... látom-e valaha
azt a helyet, vagy csak a mai kép marad
velem s a többivel, ki végső útjára kísérte,
ki eztán másik úton másfelé halad?
Szerényen... mindig szerényen élni szép,
ám nem látványos élet, mégis példa lett,
bár távoztával gyűjtötte be sok dicséretét
a kortársnak, kinek számára élte most kerek.
Valami lezárult. Valami elmúlt s vele távozott
örök hazába, melyről sokat tudni nem lehet
az élőknek. A lélek soha nem lesz kárhozott.
Alakját megőrzi szelíd emlékezet.
Szerényen s csendesen... lehunyta már szemét
az egykor vidám tinilány, az osztálytárs s vele
eltávozott valami. Ne ragozd, mi is volt az érdeme,
mert hamis lesz hangod, mely gyorsan oszlik szerteszét.
Szerényen s csendesen... a temető hátsó zugába tért
egy osztálytárs és barátnő. Búcsút int a kéz
s a gondolat, mely vele volt, ki mit se kért.
Emlék maradt. Sztorikat és illúziót idéz.

FRIDEL 2020

Egykor

Sok volt a másként s még több a más.
Az életünk mely csak miénk lehet
betölti száz emlékek gyors emlékezet
A hitetlen neve mai is csak Tamás.
Egykor és ma. Testvér a két idő
bár egyik se létezik csak ember-mértékként maradt
valahol s mégis úgy érzed hogy általad haladt
valami pedig mindez illanó és elmenő.
Egykor... úgy tűnik szebb volt s emberibb
az úzus és az emberélet általa
Az öreg lélek róla olykor vallana
de nem kell. Harsognak és kortársa már rálegyint.
Egykor és ma. Az idősíkok vallanak
A titkaik lebegnek és eggyé forrva múlnak el
Általuk tagadás és igenlés zajog. Valaki énekel.
S amiről szó van azt mind másképpen hallanak.
Az öreg csak mondaná az egykort. Sok szava
a semmibe fut el és hallatlan hal el.
Egy láthatatlan kéz még felé terel
ki érted élve tesz és menedéknek tartana
téged és azt a sok-sok pazarolt időt
mely üdvözli az érkezőt s az elmenőt
s amit még elmond: múlt és jövőnek vegyes dallama.

A Jóság

A Jóság szeméből nem sugárzik gyűlölet.

A Jóság: maga a jóság.

A Jóság szemében tiszta fények intenek.

A belső Rendet mások meg nem zavarják.

A Rend és Tisztaság megérinti a Jót
az eredendően tisztát és született szépeket.

Megidézi a forrást: magát az Örökkévalót.

Minden sugarában derű és kedvesség fénylenek.

A Jóságon nincsen is mit magyarázni.

Utánzatai silányak könnyen felismerhetők.

Velük a gyermeket sem lehet félre-fuvalázni.

Különben rád szól s szavai félre nem érthetők.

A Jóság csak a tiszta jósággal azonos.

Magyarázkodásnak nála nincsen helye.

Vitázni vitázhatsz rajta csak nem ildomos.

Egyszerű ruhája: erénye s minden érdeme.

Ha egykor búcsúzik üres lesz utána a lég.

Utána tört sugár és bágyadt fény rezeg.

Megszűnt a mellébeszéd és minden lengesség.

Feléd és feléje tört árnyak fantomok intenek.

A Jóságon töprenghetsz mégse foghatod
a pusztá kézzel. Csillaga magasan tündököl.

A mindent tudót legfeljebb játszhatod.

Ő mégis felülmúl. Sziporkái: egy-egy égi kör.

Ha néztél egyszer is tiszta szemébe

a lénye fénye örökre veled marad.

Bár semmi részét nem foghatod soha kézbe
számodra kézzelfogható lesz örök-szép pillanat.

FRIDEL 2020

Búcsú

Nehéz elengedni azt akit szerettünk.

Az elengedés első aktusa a temetés.

A lélek csak ezután temet. Akit kitartóan kerestünk
az csökönyös és még marad. Nem barátja a feledés.

Az első távolító lépés lesz nehéz.

Pedig indulni kell. Utánunk intenek
a lombok és a szél mely nem kímél titkon becéz.

Az emlékek sora egy kíméletlen hadsereg.

Nincs jobb a távozásnál. A hamvak beteljesülte most egész.

Nehéz és mégis kell. Vitázni ezen nem lehet.

Akit elszóltak csendben búcsúzik.

Ami most rá vár nem követi képzelet.

Ő teljesültekor illanva távozik.

Utánakapnak sóvárogva még kezek.

A sors mégis betelt. Amit szándékozik
az hamvad illan hirtelen szétpereg.

Kutatja száz pillantás merre lép tovább.

Az éter útját fel nem méri senkisem.

és ő csak int: végképp jó éjszakát!

FRIDEL 2010

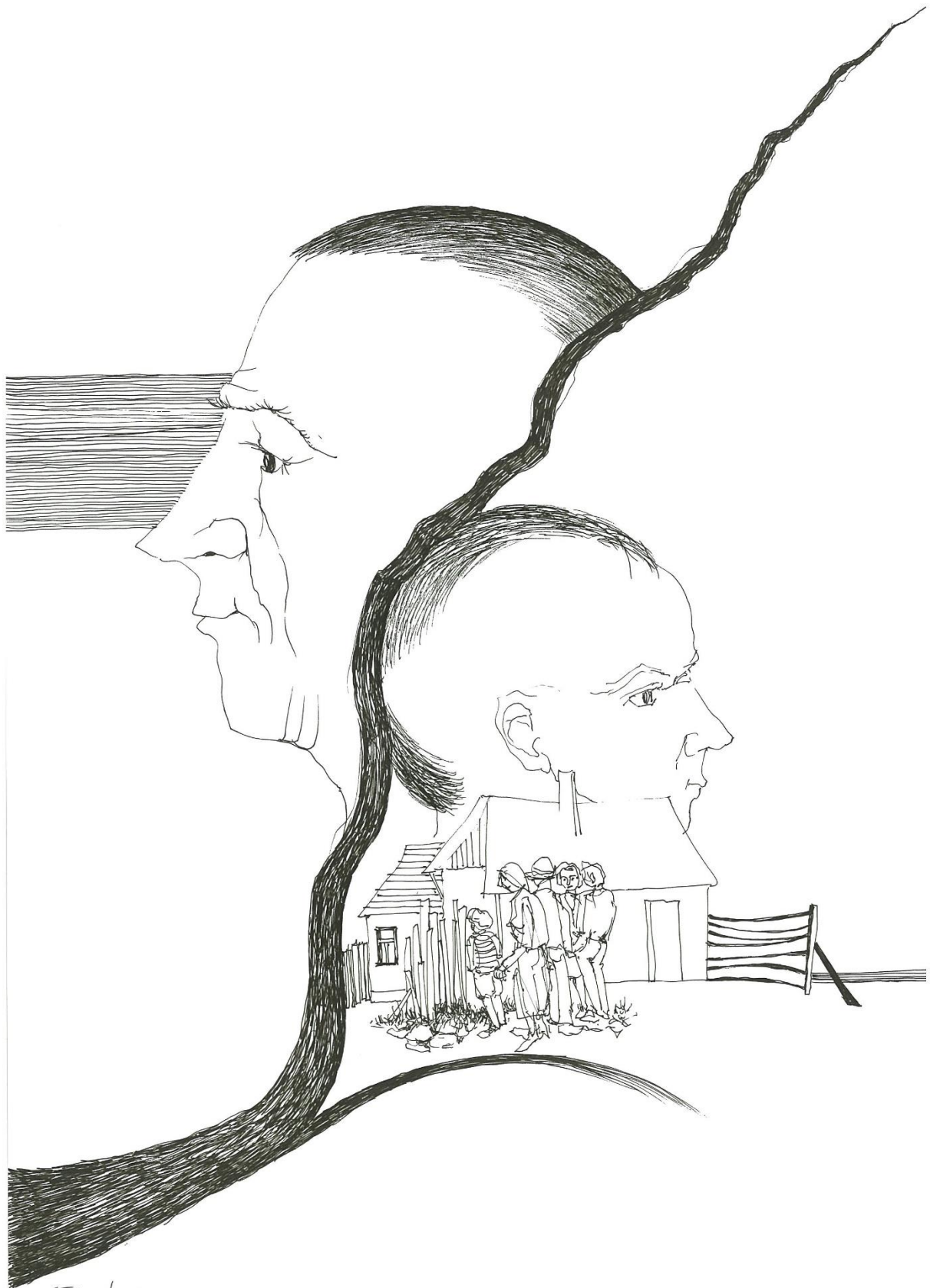
Fordulat

Mint néma villanás: a sors keres.
Megszólít és merőn szemedbe néz.
Csupán egy pillanat a váltás máris benne lesz
a mozdulatban mely csodákra kész.
Megszólítottak s akkor menni kell.
A pillanat többé le nem rázható.
Legyen bár nagy tömeg mely téged ünnepel
a mozdulat s a gesztus nem lesz újrázható.
Az életben egy fordulat csupán mely visz sodor.
Ereje örvény mozgása áradat.
Lehet egy mozdulat egy gesztus vagy virágcsokor
mely bentről indul s végtelenbe hat.
Nem kell a szó mely téveszmékre visz.
Üres gesztusok frázisok nem kellenek.
A lény a lényeg ki jóságban s csodában hisz.
Mindegy hogy most még értenek vagy már nem értenek.
A fordulat mely megváltotta életed
már rég beállt. Meggondolni nem tudod.
Csak számlálod a percek s a küzdő lényeket.
Marad egy mozdulat egy gesztus mellyel elárulod
hogy valami rejtegettéll s arról nem szólalni bűn.
Minden más ferdeség. Csakis a színigazság lesz s marad
tanúd ha egykor eltűnsz csendben s tán könnyűn
hogy többé nem hallhatják hangod s halk szavad.
Már minden változik. Valami fordulatra kész
a lélek és a nagyvilágnak minden embere.
Ha volt is maradó rész mind távol homályba vész.
Így fordul pördül ős-erőn a világ tengelye.

Küzdők

Párharcban élnek. Minden mozdulat
amellyel tesznek vissza már nem vonható.
Az életük csak toporog és le nem zárható
a baljós tett-sor mely gyötri őket akár a kárhozat.
Párharc a létük. Küzdelem a pusztta lét
mely fel is emelhetné mindkettőjüket
ám mégis kell a harc nekik mely mélységbe vezet.
Meg se gondolja jövőjét vagy önnön érdekét.
Valaki erre küldte őket így most választásuk nincs
vagy legalább úgy hiszik csak ütnék engedelmesen.
Halálos ölelésbe simulnak be bódult szerelmesen
míg lépteik a mélybe visznek s lábukon bilincs.
Párharcnak élnek. Kénytelen páros életük
bár egybefonva mégsem érzik szeretni kellene
a társakat. Nincsen költészet nincsen szép zene
hogy felemelje lelküket. Csak hárít s aztán visszaüt.
Harcolva dúlnak. Harcban élnek. Fő a nagy nihil
mely vonzza őket szirénhangon: erre, szépfiam!
s ők megrészegülten hullnak elé tán boldogan
Eljátsszák életük mely lehet latin vagy cirill
betűs az ügyis mindegy. Fő hogy ütni kell.
Már minden mozdulat robog. Ki érti meg?
Ki szól reájuk? Nézik dermedten és mindegyik remeg.
A sors lesújt. Utolsó szavuk mégis diadalt énekel.

FRIDEL 2020

Szürke és zöld

fellegek jöttek és ránk borult homály
mindent belepett halkan érkezett
és csend lett patakunk partjainál

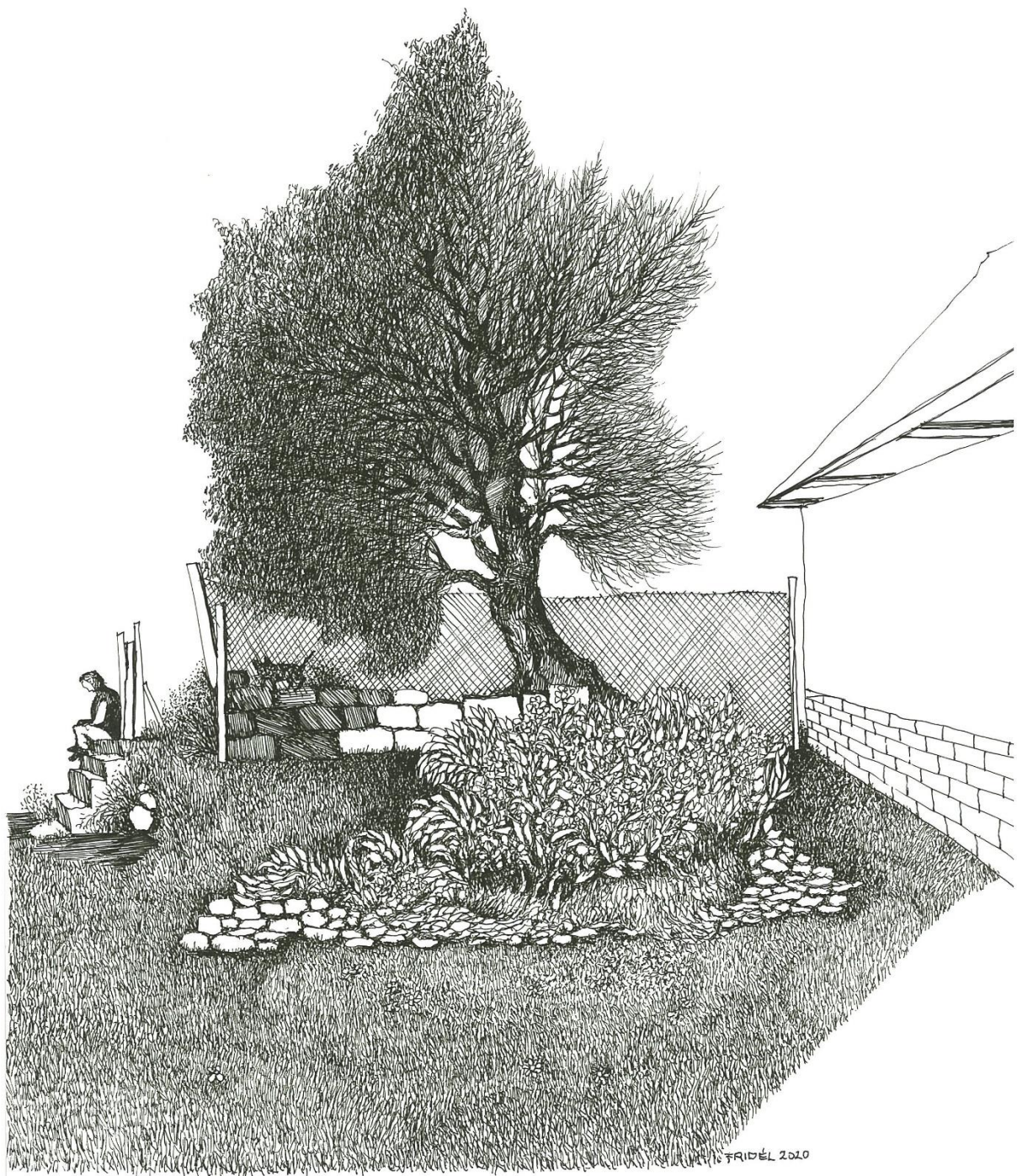
vízcseppek özönöltek egyre szaporán
csapkodtak ablakot fát és virágokat
mind előbújtak nyárnak hajnalán

s hogy pompa lett a végkifejlet együtt örültek
virágnak fűnek minden tiszta lény
meghajolt csendesen a szapora esőnek

a szürke ég alatt mely viszont-örült és zöld öröm
pompázik egyre földön s föld felett
minden égtájban s minden délkörön

a zöld megmosdik égnek szürkéjében lásd:
a tiszta zöld most felragyog és felnevet
s csak hív hogy csodáját elébe tárd

zöld és a szürke zeng és uralja hát
a tájat és a májust s a szem ragyog
együtt zengi már mind májusi himnuszát.

Minden...

Minden mi fontos volt most porlik szerte és

így lesz végül snassz jelentéktelen

a világon úrrá lett a tettetés

s mindez megint nem más mint örömtelen

Minden mi szép volt rút lesz egykoron

a vénség görbe úton megteszi ha még

ráhagyják s a lankás dombokon

megtermi ráncait s kifakítja színét

Az ifjú és a vén egymással szembenéz

a látvány oly sokkoló miért is kell? miért?

hisz a szépség is elvész oly csenevész

a régi pompához mérve s már nem szól senkiért

A tettető lépte lopakodó halk s talán még bizonyos

csak magában hisz de abban túlságosan

a hozadéka szennyes víz mely rendre partra mos

mindent mi fölös ám nézd ott csillog méltóságosan

akárha volna érdeme s te bangán rácsodálkozol:

ennyi a lét? ennyi az érdem mely máskor felemel?

az érdemeiből mégsem osztoszol s táplálkozol

a látszattal mely elveszít s csak rosszra ingerel

Minden mi változó most előtted foszlik el

nagy semmivé mert ennyire rendeltetett

a távolból visszaint és gúnyos dalt énekel

aztán pattan egy buborék: elvégeztetett...

Ragozó

ring... ringat... ringás... elringatás...

zöld... zöldül... zöldell... és zöld-özön...

szép... szépség... szépül... szépséges... szép hatás...

tündér.... tünde... tündérkedés... és tündököl...

száll... szállong... szállás... szállat és szálldosás...

megy... menet... menetel... mendegél... elmenetel...

és hull és hullong és hullatás és hulldogál...

áll... állás... állat... állton és ő álldogál....

ragok és jelek és képzők hada jelzi mennyi még a szó

hogyan raggal és ragtalan elmondja életünk történetét

amelyben széppé s naggyá ringatják szelíd kezek

a szótövet s a ragra becézésre váró kezdeményeket

s közben hullámok hátán ring a táj és minden reflexió

hogyan konjugálni élvezet és konjugálni jó...

2025. május 24.

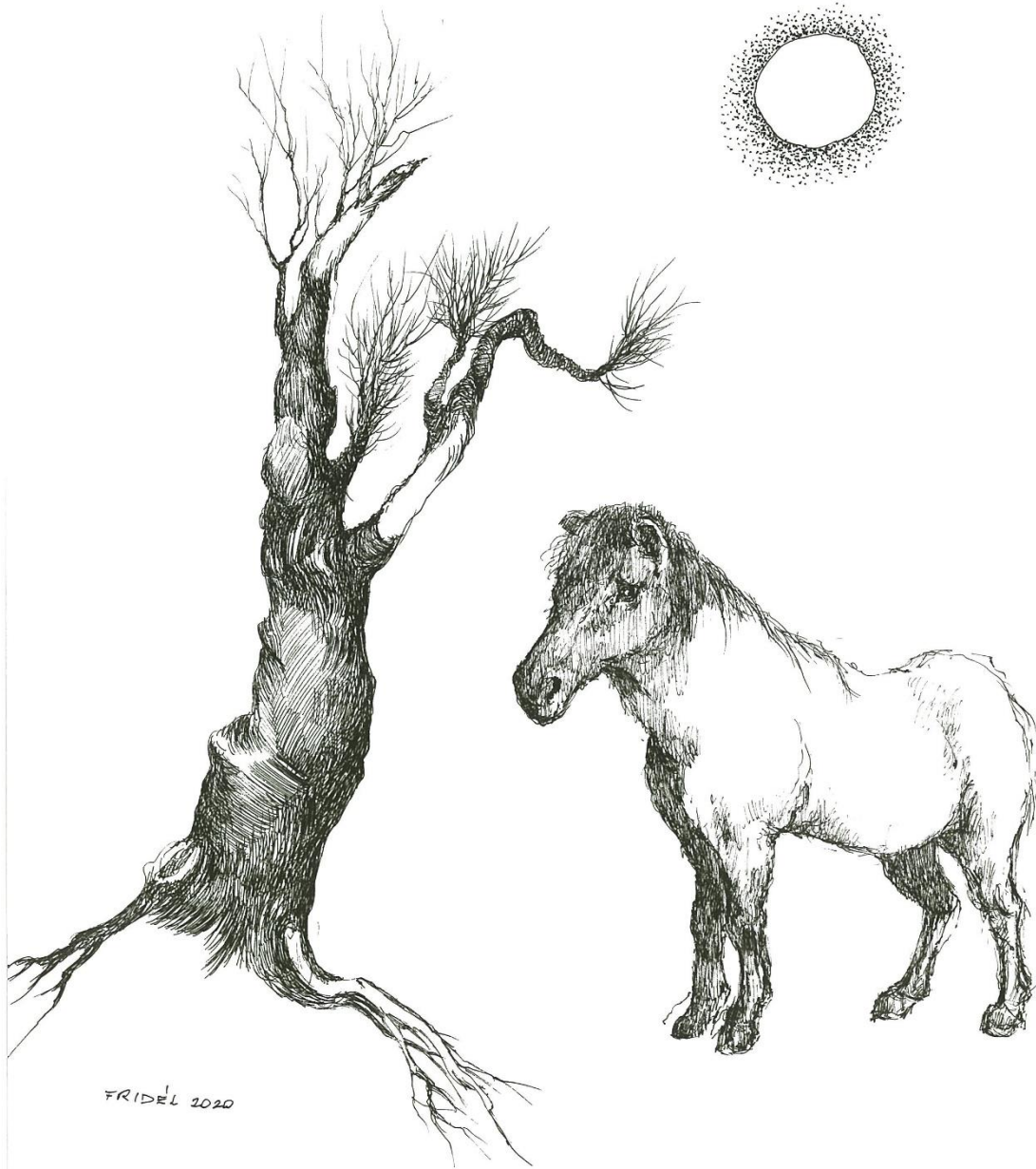

FRIDEL 2020

Kikelet

Pompás a fán minden virág
amikor még csak ígéret a zöld
Az ág csupasz de duzzad benne ős-erő
és szélre vár és méhekre meg lepkékre talán
de frissítő eső ha éri szinte felragyog
majd éjjel altatják ezüst hold s csillagok
és mindez teljesség csodák meg szépség-áradás
Mindegy a név. A lényeg: istenség-erő és szárnyalás
majd egy szó mind elmondja már:

TAVASZ

Alternatíva

ivás vagy ívás?

a halnak nem kell választania

mert mindkettőben része van

amikor eljött az idő de más

az embernek akinek úgy kell boldogulnia

hogyminden oly zűlött s tán élhetne boldogan

ha nem kacsingatna mindig másfelé

ahol csak csillogás és villogás a szín

és azt se tudja merre kapja a fejét

hogymelboruljon-e sok fals idol elé

s amikor létezése gyakran számára kín

és nem érti hogymangyalát vagy ördögét

kellene imádnia és ettől minden bizonytalan

pedigmaz út végén ott dereng egy fényugár

mely biztos pont a híven követőknek

ki mindig feléje tart nagy boldogan

s ki tudja rá ott akkor miféle fényözön vár

boldog sugár az érkezőknek s elmenőknek

Inni vagy ívni? a hal miért is választana

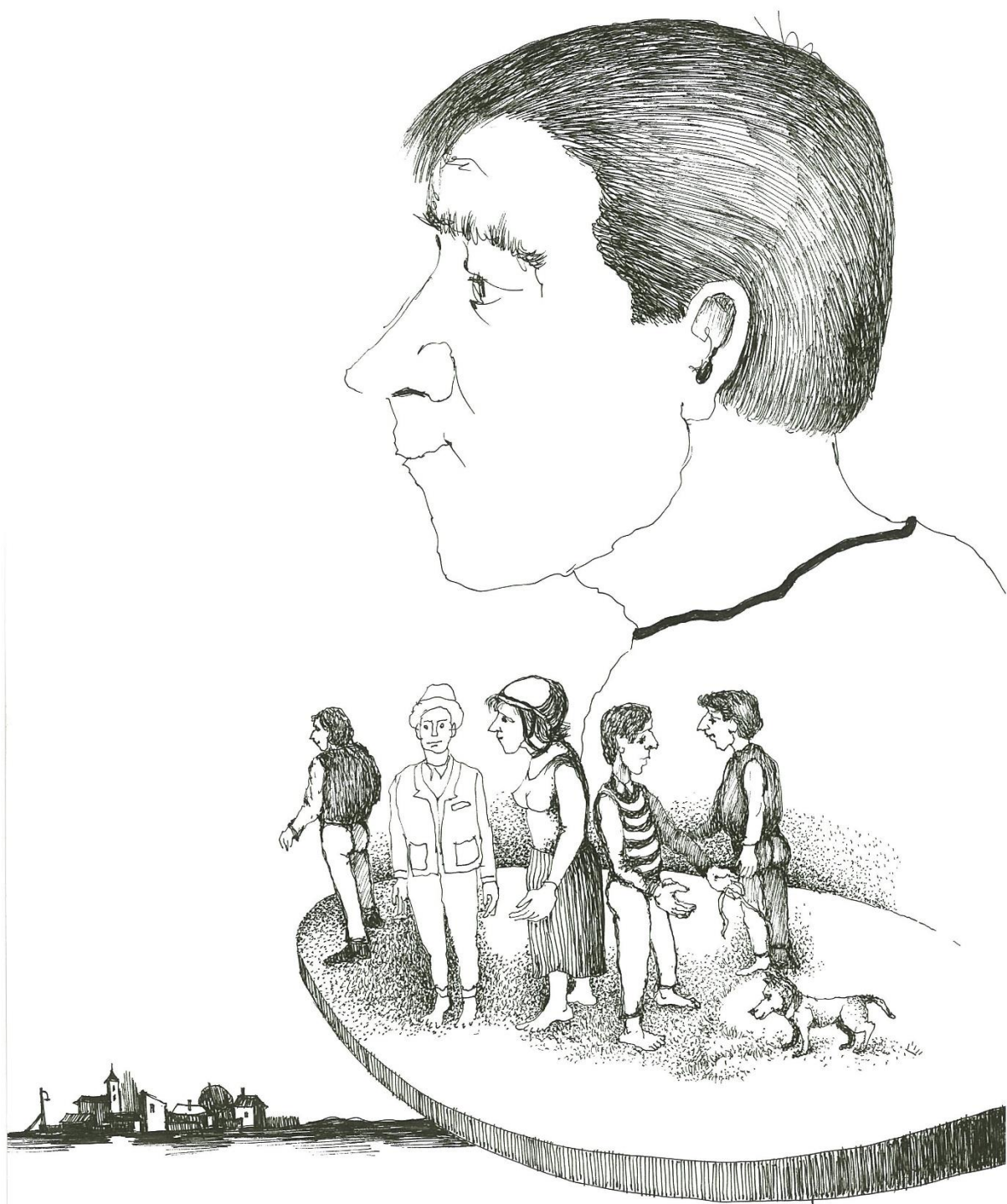
ha élete oly egyszerű s tán célszerű

úszik és ugrik máskor meg pihenni tér

amikor rá ragyog az égnek minden csillaga

s az álma is csendes mély és nagyszerű

a Nagyoktól ő mégis boldogan remél

FRIDEL 2020

Felhőjáték

Bagett alakú felhők úsztak az égen
és közben nem történt idelent semmisem
a világ aludt nem figyelt erre sem éppen
mert felhője párnája volt hol naponta megpihen
Vagy talán mégse? Az álma nem is oly derűs
mint a szárnyas lényeknek odafenn a fán?
és talán csak mímeli hogy az áldott pihenés
ringatja karjain s nappala oly vidám?
Odafenn úszott sok hófehér bagett
a tiszta kék égen melyet az éjjel eső mosott
isteni szépre s velük egy áldás érkezett
mindenre szépre jóra csúfra majd búcsúzott
A bagettek elúsztak gyorsan másfelé
mert jókedvében a szél elvágta velük
durcásabb végük mintha vígan ezt intené
apró cipókat s zsömléket gyúrnak: ezernyi gyermekük
lesz majd belőle s elrepülnek ők is egy boldog táj felé
ahol bagetteket gyúr át a szeszélyes kedvű szél
s ha az ébredő egészen mást lát majd mind belé
a szél nekik ott egészen másféléket sug mesél
A szél és nap csak játszott. Káprázott belé a szem.
S a világ csak aludt békés vasárnap hajnalon.
Nem is figyelt a felhőkkel a világ most mit üzen
S végül szunnyadt a költő is édesen s nagyon.

Alkony – narancsban és szürkében

Mikor a nappal szép fényekkel búcsúzott
aranyfény ömlött szét a tájon, majd narancs
alatta keskeny sáv: valami zöldes csík szerényen
lapult mint komplementer szín húzódozott
Hogy mitől? Ki tudja azt? Elég hogy feléje pillants
mielőtt széjjeloszlana a kelő fellegek kíséretében
S valóban. Oszlani kezdtek s csendesen foszlani
A szem alig követhette őket máris más alak
bomlott belőle ki. Formája száz és igen ígéretes
egy részük felfelé tört hogy ott tudjon nagyra torlani
Mint festőpalettán az Ég új színeket kevert. Felhőhadak
ott gomolyogtak. Képük tán ragyogó s dicséretes
hogy akad még ember akit ez leköt s inkább kimentana
az adott keretből mert az a fő hogy mindig a más
legyen a törvény sosem a törvényes jó, hiszed?
és az se baj ha ezzel sokaknak nagyokat ártana
mert a törtetés és hajsza után jön a zuhanás
hol mélységekben akár nyakadat szegheted...
A zöld sáv eltűnt. Ezüstre váltott a fény
az ég alján majd fölé szürkén ereszkedett
egy jókora felleg mely előbb világosabb ha volt
majd egyre sötétebb és dühösebb lett. Tónusa kemény
a többire leszállván szinte rátehénkedett
és mindent belepett. Az ablakon pár esőcsepp dobolt

A narancsszín ígérete pedig az ég alj alatt hamvába holt.

FRIDÉL 2020

Nesze

Amikor odadobják: vidd el! nesze!
a megtiszteltnek hátán végigfut valami
aminek ott lenni soha nem kellene
mégis a megvető szót gyakrabban hallani
A gőgnek határa nincs csak egyre árad
világ felé. Úgy hömpölyög akár a szennyes ár
a nagyzolásba ő soha bele nem fárad
ő soha nem kér nem instál néki minden kijár
De bezzeg mikor adja s hozzád vágja a szókat
hogyan csattan akár egy nagy pofon az arcodon
de ő nem szégyelli az inkább rejteni valókat
mert gőgje szétárad s szennyébe mégis bevon
Kevés a szó hogy visszavágjon néki: széfedbe zárd
az alamizsnát és a kegyességedet, te rongy!
A köszönetet érte hát tőlem ne várd
ki magad vagy a megtestesült sült bolond!
Ha egykor visszavonszolod szétzüllött testedet
a Fennvaló elé dicséretet ne várj
a jószágért mely tőled telhető s ha akkor elveted
minden gonoszságod Előtte peckesen ne járj!
Ha akkor visszakaphatnád mi hozzád való
egy szó elmondaná szentenciád: NESZE!
ez itt a megváltásod. Kotródj innen, alávaló!
s egy szót se halljak tőled te romlott gyermeke
a teremtésnek! Légy szerény ha tudsz
ha még maradt benned egy szemernyi jó
önmagad elől eztán úgyis hiába futsz

a neved: örökkön örökre alattvaló

Így szólhatna egykor a Mindenható

de tudjuk jól Ő jó kegyes kíméletes

mégis Rá fenekedik minden alávaló

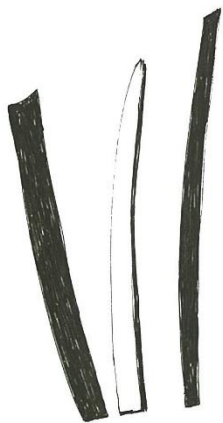
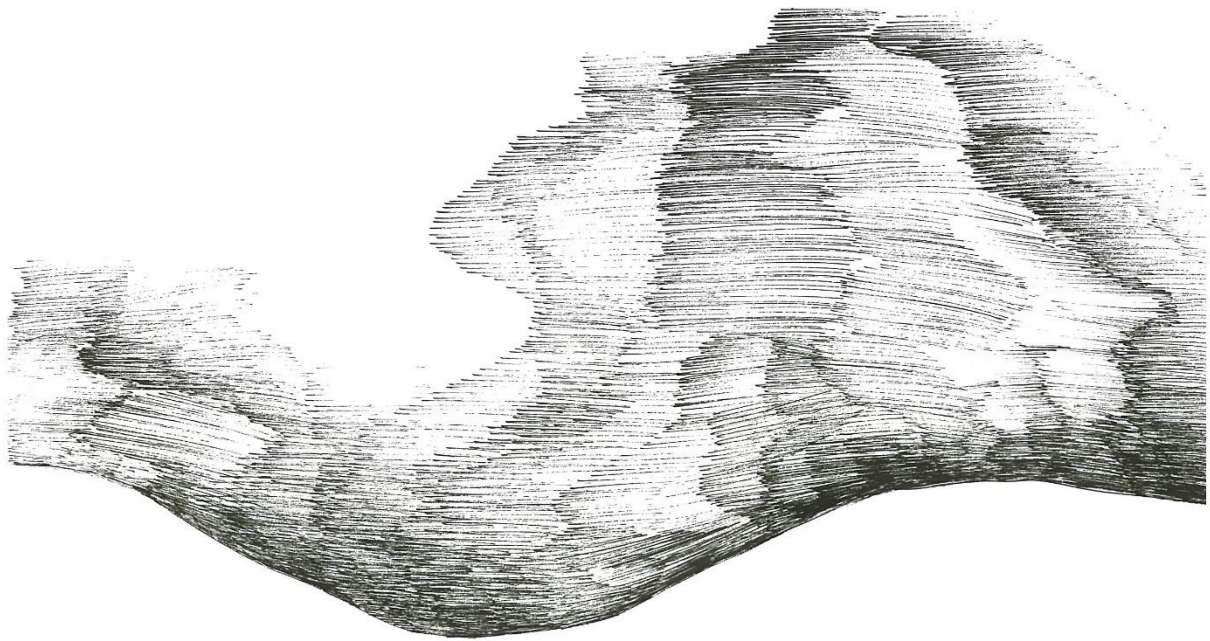
kinek élete bűn és vétke alantas rettenetes

Csak ember gondol ily végső ítéletet

a rongy ember meg utolsó perces kegyelemre vár

és te se gondolj borzadályt csak tanulj kegyeletet

a rossz gondolatért jár egy nagy NESZE! – embertársadtól habár

Közönségigény

Van, aki firkál jókora klapanciákat
és a bicskája gyakran belétörik
miközben úgy véli a Parnasszuson járhat
pedig a költészetben ő csak serénykedik
Ne hidd hogy jó ez így! Ugyan már. Fityfenét!
A csetlő-botló rím-legény tollat ha rág
s a keze folyton tintás s hogy hessenti szét
a rímeket és azoknak rejtőző hadát
Ám azt se hidd hogy ezek mind kudarcot vallanak
A közönség-igény majd egyszer felröppenti őket
Bandába állva ők lesznek a fürge nagy csapat
s te meg ne szánd a költészet ellen vétkezőket!
Lesz majd belőlük sztár celeb lényeg a mikrofon
mit kézbe foghat hogy belesápad a nagy Helikon

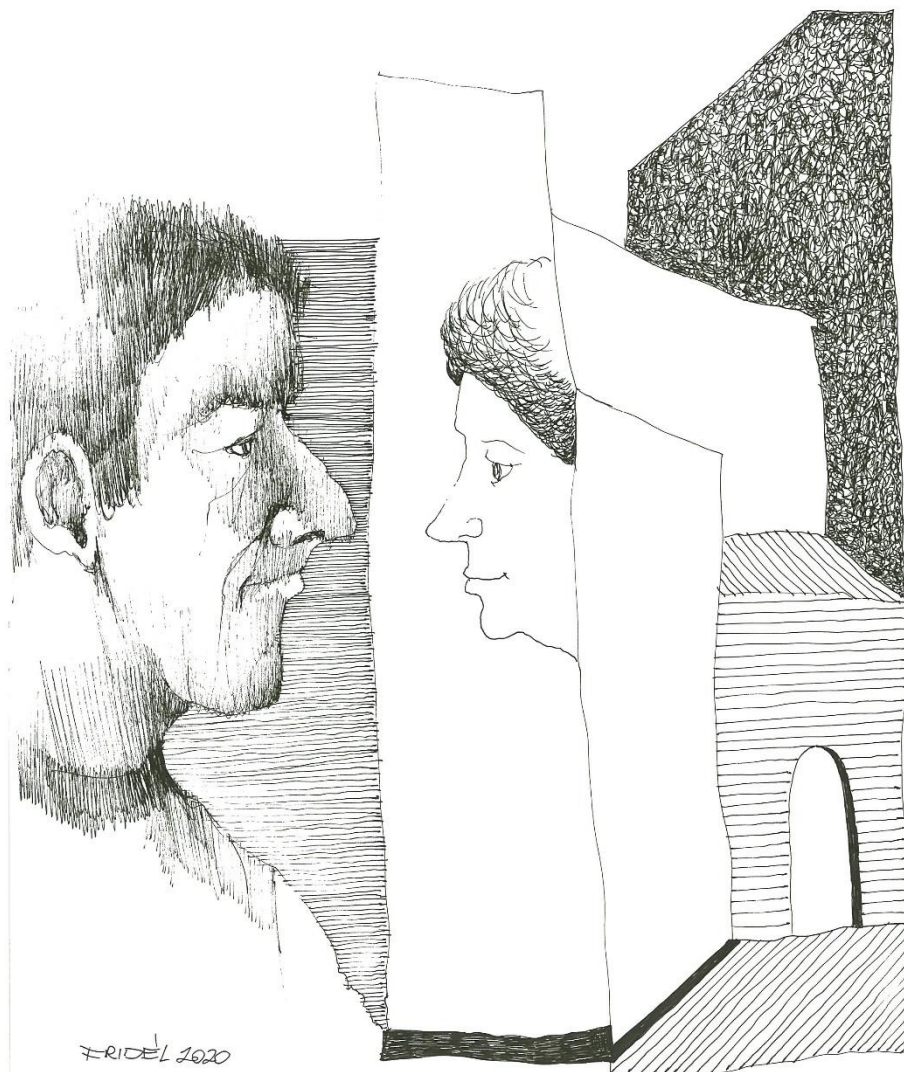
Álmomban

Álmomban gyermek voltam
valakinek a gyermeke
csak lézengtem és tébláboltam
mintha tényleg így kellene
Álmomban otthon jártam mégse
ismert meg senki átnéztek rajtam
pedig úgy igyekeztem én is a közelébe
jutni enyéimnek majd belehaltam
Álmomban gyermek voltam
úgy vonzott a közös otthon melege
ám én közöttük hiába kóboroltam
senkinek nem voltam mégse gyereke.
Álmomban fordult a trend: akikhez addig
tartozni vágytam rendre elfordult s választ
semmilyen szóra nem kaptam át nem hallatszik
a füleken a hang. Ne is mondd! fáraszt
mondhatták volna ha értik a szót
a kedveseknek hitt sugdosó emberek
és én megértem ezt a másmilyen álom-valót
mit el nem magyaráz semmilyen rendelet.
Álmomban így esett hogy eloldalogtam
mert úgy kellett volna pár kedves szó
s hogy tőlem is kérjének. A hangok és a dallam
eltértek s akkor eltért változott az álom-való
Nem kérdeztek mert csak a lelkem járt ott
így hát nem láttak kit se érdekelttem
Jelenlétem valami furcsa szószba mártott

falatka volt csupán. Én meg aludtam s kóborolt a lelkem

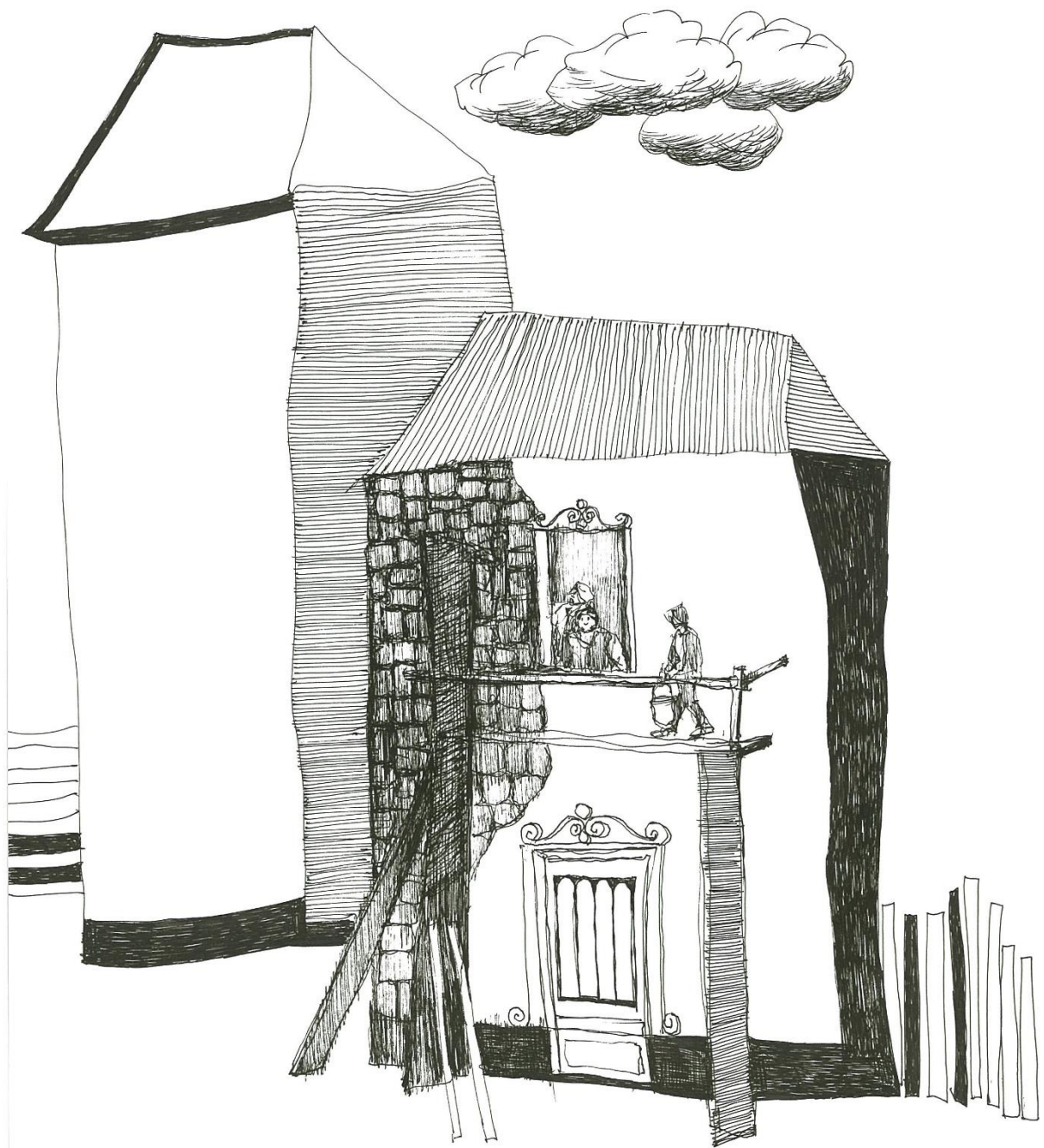
De ébredés után is fájt hogy velük semmire se mentem.

Csupa idegen volt őket mégis úgy szerettem...

Rudi

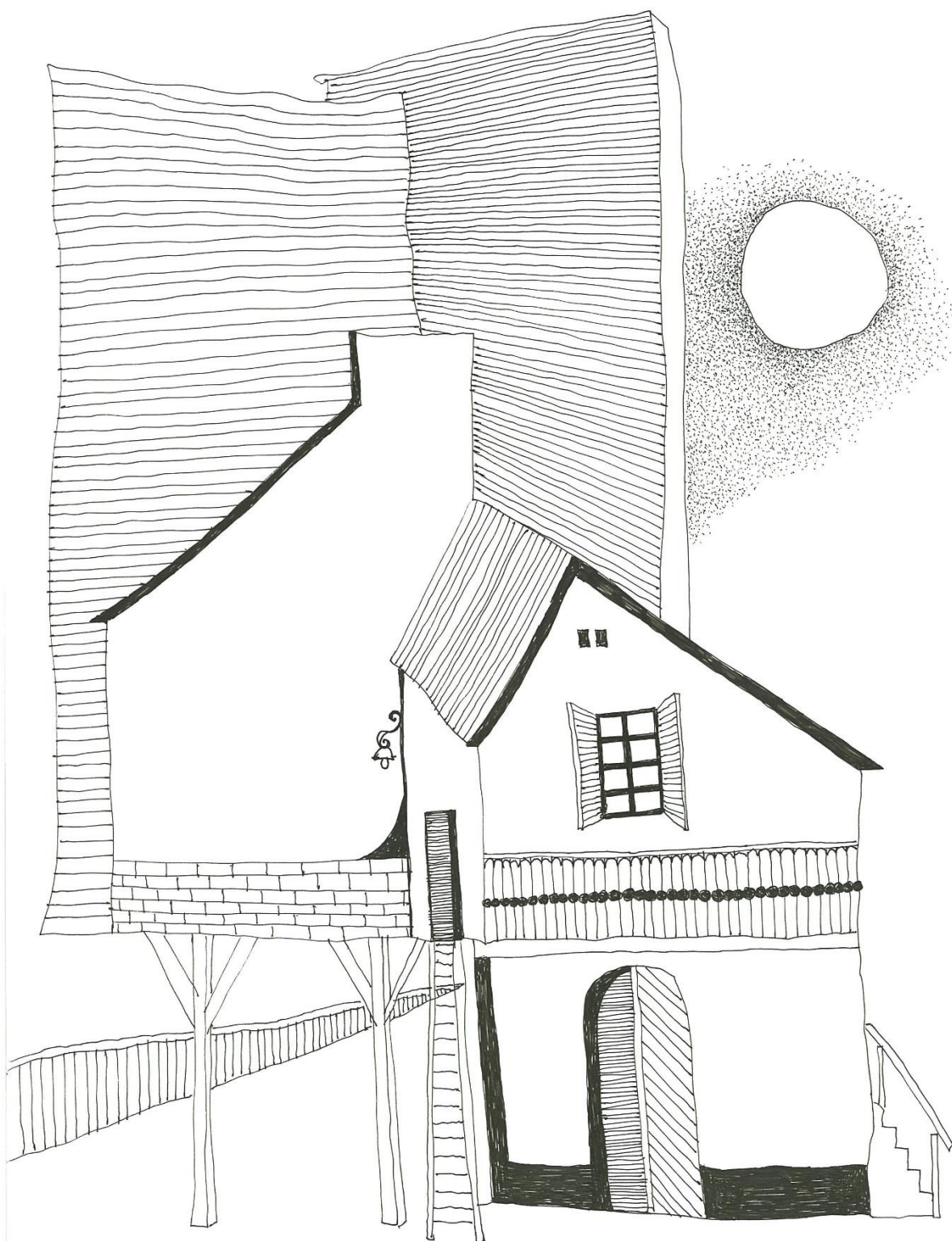
Ma már csak távoli emlék
Már nem érzem úgy hogy feléje mennék
csak csendesen emlékezem
ránézek s csendben lehanyatlik kezem
Egy mozdulattal se érhetem el
ki másik dimenzióban él s tán énekel
vagy fest megint mert talán az a dolga
s megint mintha időnként kóborolna
itt hagy egy impressziót egy festői képet
de mindig kedveset és művészi szépet
Utána fordulok s keze nyomán
elrévedek válasz nincs csak egy csendes 'talán'
Az örök titkot is tudhatja s nem mondja el
mert pecsét a nyelvén s tán nem is hiszi hogy érdekel
Csak nézzük egymást – álmunkban persze –
övé az öröklét és a Mindenség szerelme
Egy kép és egy plakett megőrzi vonásait
egyedi volt sehol nem leled hasonmásait
Görögnek mondták magyar volt de keresni rajta
sosem akart csak „művészkedni” ő az a fajta
festő volt kinek szűk a kerek világ is
rajta számon ne kérd mert csupa vitális
választ kapnál de kezed közül úgy úszna el
mint fürge cernia s ahogyan újra útra kel
az emlék is megél s a furcsa árnyak
vele együtt oda-vissza már végleg messze járnak

FRIDEL 2020

Egy kék virágra

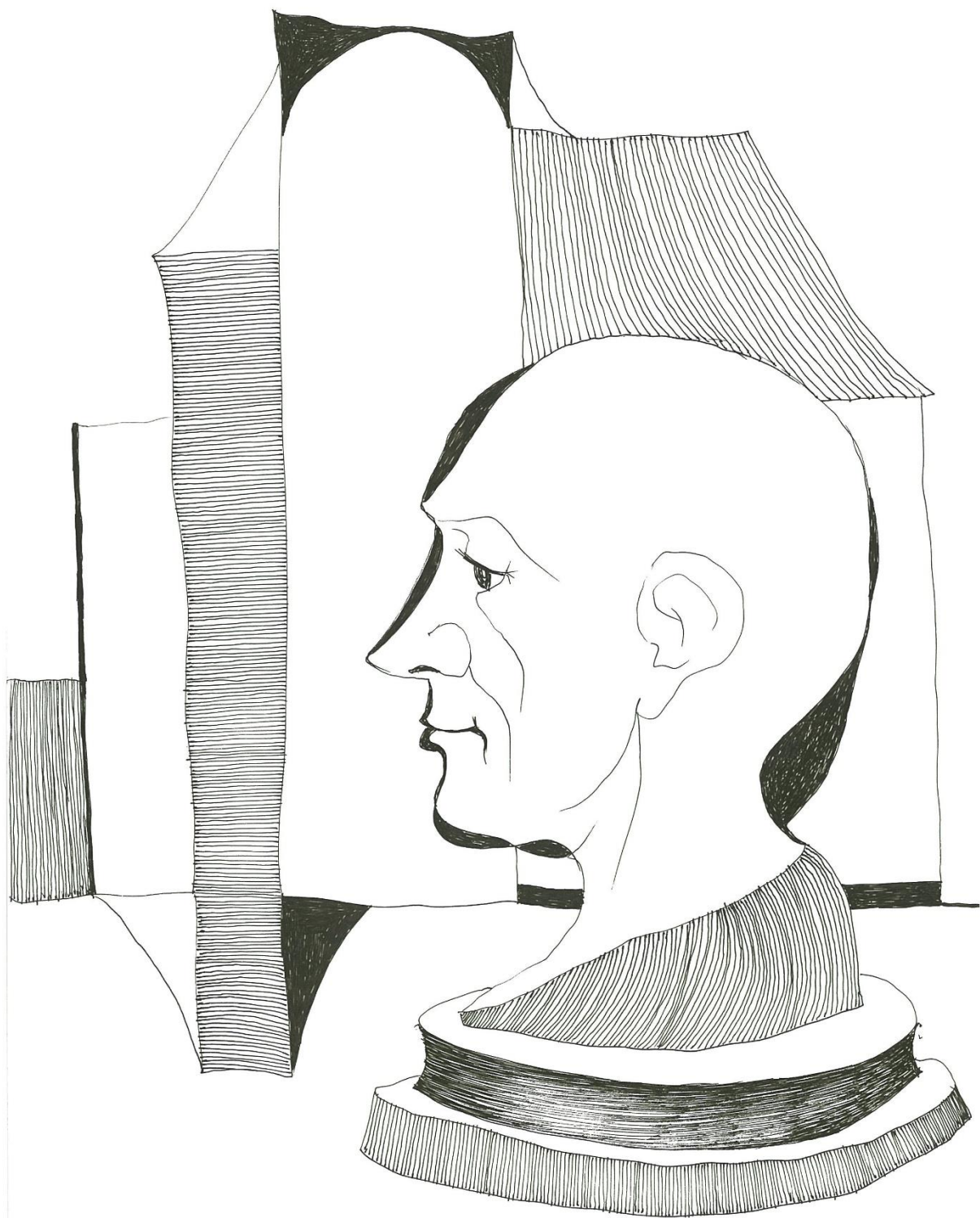
egy kék virágra emlékezem
miközben nevét ismétlgetem
kertemet díszítette egykoron
hogyan honnét volt nem is tudom
csak az a vidám enciánkék múlt virág
mely reggel köszöntött boldogan: szervusz, világ!
gondozást se kért csak volt és díszlett
„személye” nekem akár egy színházi díszlet
mindig megtalált ha kértem ha nem
rá mégis boldogan emlékezem
mert egyszeri volt üde lénye akkor enyém
mint boldog nyár vagy valaminek a kezdetén
díszlett és tündökölt majd estére hervadt
hogyan másnap újabb virággal induljon egy szép nap
a kedves kerti tradeszkancia most valamiért
pár napi töprengésre csodálatomra visszatért
egymást csodáltuk úgy hiszem ezért az emlék
ma már kertem sincs ahová kék virágokat vetnék
s ha volna is tán meg se élne csak azon az ódon utcán
ahol a gondolatomat mégis kételkedve tudnám
mert az ifjúság örök és örök a szépséges emlék
neve és színe áldott legyen s talán akad még egy-két
kedves szavam hogy az öröklétből visszatérne
de ha mégse hadd vigye az Örök Áram és a Léthe...

FELIPEL 2020

Hangulatok

Mint ódon utcán egyedül bolyongani
és elmerülni a napfényben meg a csendben
úgy fog el az érzés hogy szavamat se hallani
napszámra mert hát komolynak születtem
Mint régi emlék úgy száll rám egy hangulat
s velem marad egy kis időre de többet nemigen
ahhoz kevés hogy szolgáljon híven adva szárnyakat
vagy hogy megtartsa lekötve valami ebhiten
Mint antik hangulat úgy száll reám az este
hogy távolra röptessen majd visszajejtsen
mint mikor földre érkeztem kavicsos partra esve
hogy küldetésemet soha el ne felejtsem
Mint lenni akárkinek szavakat s tetteket váltva szórva
és senkire nem hallgatva csak lépni nagy elszántan
és várni valami különösen nagy találkozóra
majd soha meg nem bánni ha oda mégse találtam
Mint holdfényben fürdő régi tájban ébredni s félni
hogy mindez eltűnhet és az a tompa „nélküle” érzés
megfoszthat mindentől és nem hagy tisztán remélni
csupán kerengve őgyelegve mégse lesz visszatérés
Mint emelkedő gépen táj fölött egykor majd újra látva
hogy amit lent hagytunk az több mint nem lényeges
és mi csak bolyongunk valami szépre jóra kedvesre várva
de a gép berreg a küldetés letelt tiltakozni nem érdemes

FRIDEL 2020

Merre?

Az élet gyakran tréfára vesz
ha más lépésre gondolsz mint ő
a szigorú tanító csak fejet csóvál
aztán bukatsz mint asinus s másé az érdem
s hiába mondod: én nem ilyen életet reméltem
mert ő már lép tovább a végzet ki- s be járkál
láthatod: ez az élet nem éppen előkelő
s ha nem érted könnyen talonba tesz
Merre is vihetnéd könnyű lépteid
ha még te sem tudod milyen vezényszóra
lépnél szívesen? berreg valami gép és már szállna
valami égi táj fölé aztán aki lekési ott marad
nocsak mondd el van-e még erre is egy-két szavad?
vagy csak szállnál immáron semmire nem várva?
készülve valami újabb nagy találkozóra
hogyan beleremeg lépted sőt akár a génjeid
Merre vezetnek ezen a torz koron sietve át
hogyan múljon már el ez a nap te nem érkezését várod
mert ez nem próbaút inkább bozótharc ki tudja jól?
mert mindenki csak nézeget válaszra nem méltat
még csak azzal se törődik mit hoz egy kajla holnap
inkább mikrofont ragad és abba ordít kéretlen szónokol
mindegy neki hogy ezt akkor is látod s hogy lesz-e károd
mert az ő dolga ennyi: ne láthasd soha át...

Későtavaszon

Már elnyíltak a zsakarandák
és nem is itt hanem egy távoli helyen
itt bűvös üzenetüket akácok ontják
hogyan valami úrrá lesz az emberen
Nem akarsz mégis rá kell most figyelni
mert a természet rendje úr hiánya vétek
és nem is kell arról bárgyún énekelni
hogyan fülemüle szól tán nem is értenének
Korunknak léptei bizton oda vezetnek
ahol nem reméli a század gyermeke
hogyan régi kornak embere legyen ura az életednek
sőt úgy hiszi hogy egyáltalán nem is kellene
Ám az akácok vígan szerelmesen küldik világgá
üzenetüket és ma övük a pálma
más nem is tudná ugyanezt s nem is csinálná
ám csendjeik és hófehér lényük mégis megcsodálna
Lenge tavaszban langyosan lengedező szélben
megnyílik minden lélek rossz emlék sem maradna
az ember csak áll a teremtet világ ígézetében
mely nélkülöd és nélkülem is kedve szerint haladna

Futó idő

Már nem nézem az elfutó időt
úgyis elmegy az magától
talán a perceket de azt se
mert megtéveszt majd neveti a kétkedőt
csúfot űz minden Bálám szamarából
aki a percben az örökkévalót kereste
Már nem nézem mert minden szétfolyik
kezedből ahogy Dalí is látta
és hibbant se kell hogy légy
mikor a volt s a lesz egymással ütközik
rárontva hirtelen a bambuló világra
hogya végül letisztuljon majd a kép
Már nem nézem az elfutó időt
ha nem nézem akkor is egy a képlet:
a titok mindig homályba rejtezik
és meglepi az óvatlan érkezőt
akinek mániája hogy mindez szép lett
és inkább furcsa eszmékbe temetkezik
Már nem nézem mert messze tűnik el
valami ismeretlen végtelenbe
ahol maga a Rejtély búvik csendben valahol
és ember sehogy se képzelne már el
hogya mindez jól megfér s a képzeletbe
egyaránt megindul és már csak az emlékezet dalol

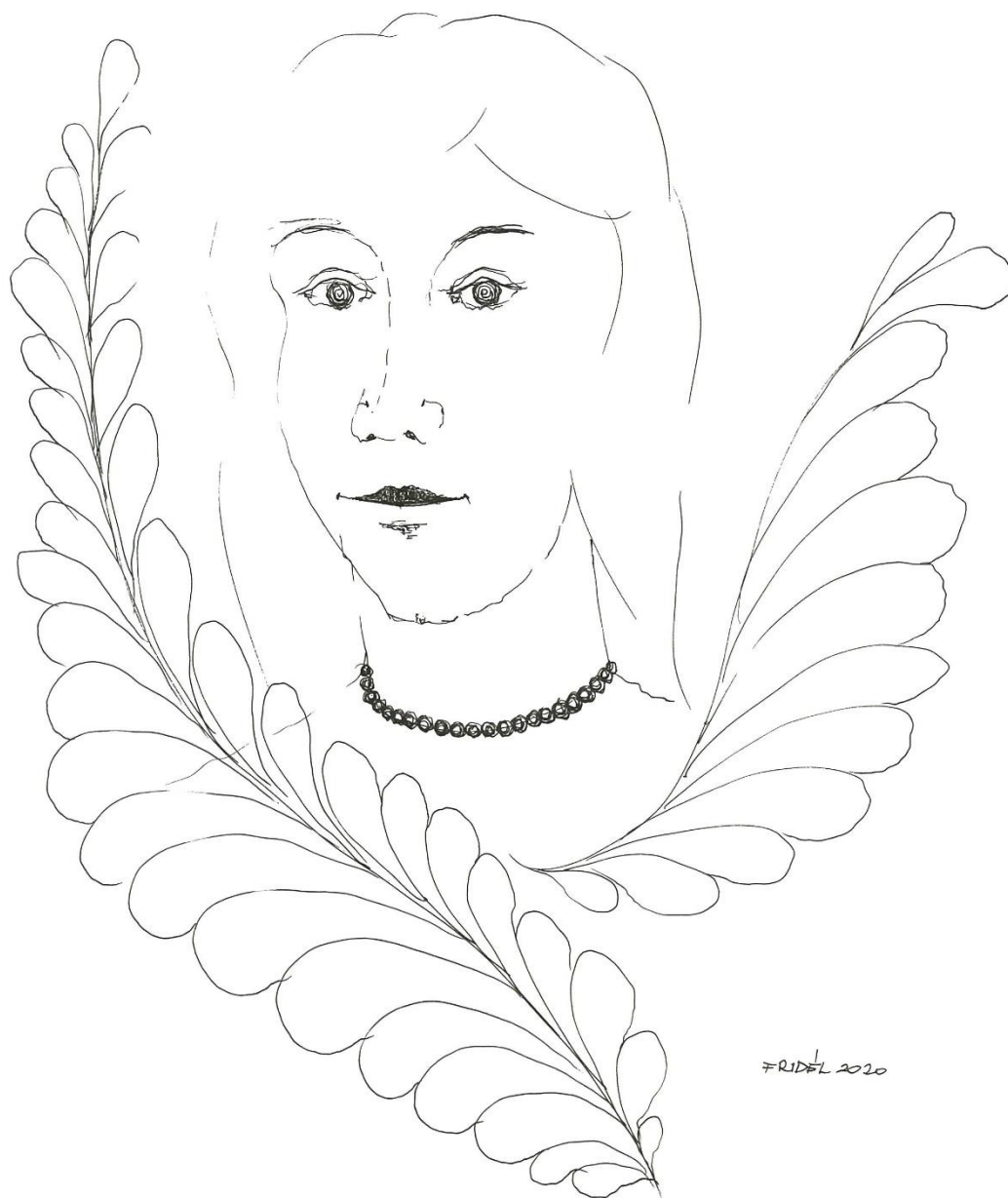
FRIDEL 2020

Szonett-idő

Tán azt hinnéd hogy ez szonett-idő,
holott a képzeletnek minden ága
dús lombként hajlik most a nagyvilágra
s magad leszel a csendben érkező.

Ne hidd: csak egy a forma és az ének
megannyi szín repes az új tavaszban
és minden színben annyi változat van
akár a Teremtésben zsenge élet.

Mikor eljön a szép szonett-idő
már minden ritmus csendesül s te hallod
aminek magad színleled s ha vallod
hogy mindez másként van s jól érthető
elér a végtelennek sodra s véled
hogy nem is érted mégis tisztán érzed.

FRIDEL 2020

Szenvelgő diktatúra

Miközben minden vád csak egyfelé hull
taglózva a kortársakat s az élet
egyetlen pillanatra meg se fordul
hogy megnézzen akárha értenének.

A vád egy helyre hull s a vádló retteg
hogy mégis értenék miféle szándék
vezette lépteit a vétkeseknek
akiknek mindegy merre hull az árnyék.

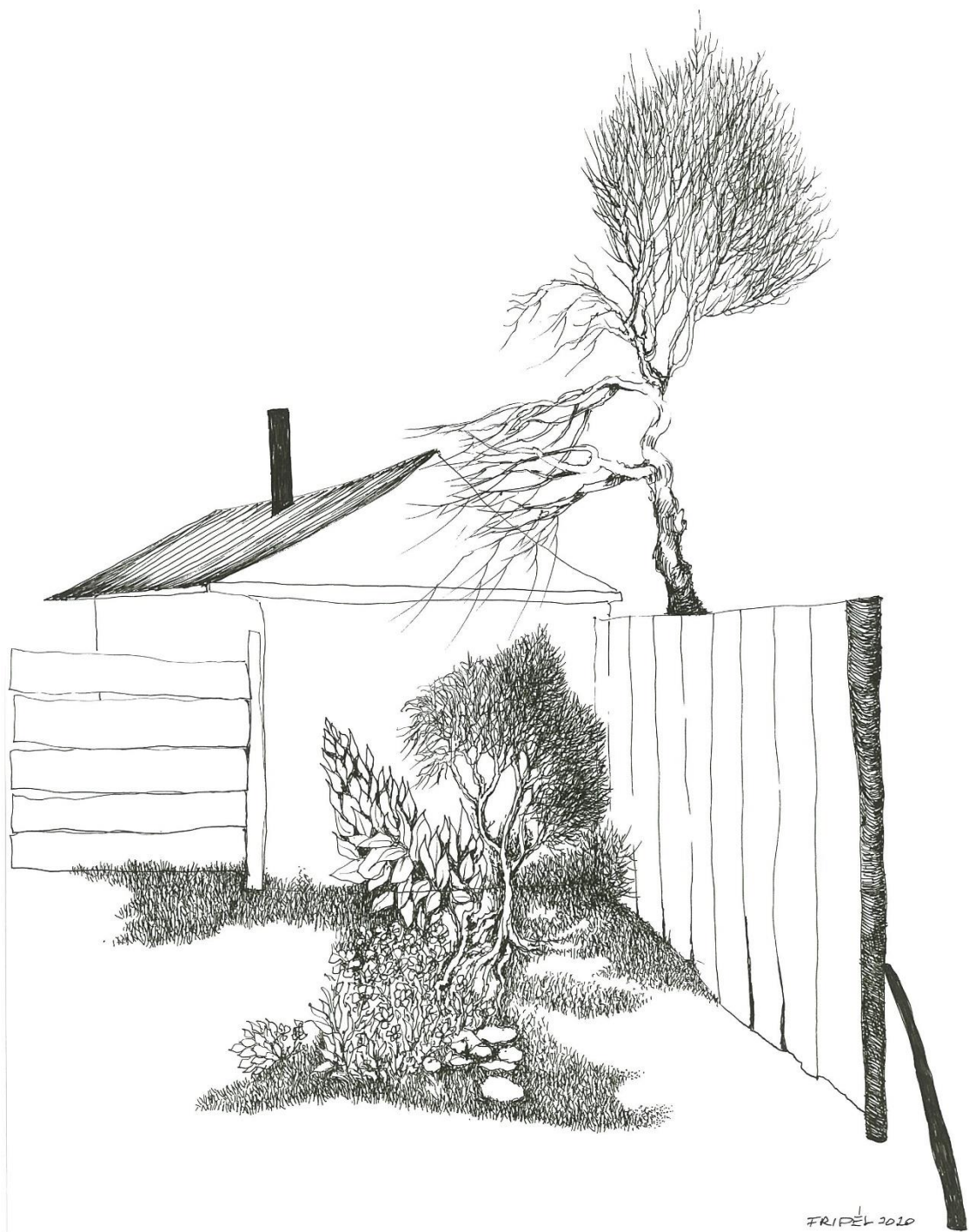
A világ egybemosva már s a zsarnok
fölényesen lesújt szavakkal még csak
diktátoroznak rongy diktátorok

a szó-korbács lesújt nagyot feléd csap
majd csend támad s feléled sírjából a hős
A vádló ott inal. Vezet és győz erős.

Béka-dal

Nem tóban, patakban lakik
és most örül a szép időnek
amely szeszélyesen lám érkezik
és int jelez a vígan brekegőnek
A patak nem tó nem jó azért neked
nem gondolod? vidám daloddal
jelzed hogy udvarlásod most megkezdheted
és nem törődsz a konkurens egyéb zajokkal
Nem tóban, patakban lakik
és vartyog brekeg reggel óta
s ha van ki tőle most nem alhatik
az mégis örvendhet mert szól a nóta
a nyár érkezését illőképpen így jelezve
örvendj velem aki nem béka lettél
én rendet és harmóniát hozok az életedbe
s ez fontosabb minden divatnál és celebnél
Ha szól a béka-dal ne bánd mert békés hangokon
szólalnak béka-kórusok s nem háborúzva
bár túltesznek egymáson és a partokon
is hallható hogy versengenek egymást gyúrva
Brekeke és kroax kroax így mondja mind
ki versengve nyomul és tapos hogy ő legyen
ki győzni fog s mindegy hogy nap vagy hold sugára hint
rá fényeket ő csak dalol most boldog szerelmesen

Képek

Képekben lát a festő és amit átad
veled is éppen annyi képet láttat
mint előtte vibrált akkor a világ
amikor jelképet nyújt és ekképp suhan át
az elméden a szimbolista érzet
és mikor örülsz lágy hangoknak szép zenének
akkor is képeket látsz mert kódolva így vagy
megőrzöd gyermek-éned s vágyaidnak
is képekben adsz formát hisz kell a látszat
amely egykor és most is erősen áthat
és képben él a szó ha elbeszéled
a gondolataid s velük is képben érzed
amit elmondanál és ami el nem mondható
ami vigasztalan vagy roppant izgató
az életed akár egy film perreg színes vagy szürke
egyként rajtunk s velünk perreg eléd terülve
akár egy kies völgy ahol a másaid meglátod
kik veled járják el az első s a végső táncot
Mint mozaik épülne fel belőlük annyi szépség
feléjük bátran és örömmel mindig lépnék
mert érték a kép és érték a jelkép ha fényes
hát úgy fogadd mint hogyha általuk téged is értenének

Pacnik

A gyakorlatlan kéz és a vének
egyként ügyetlenek mert így van írva
hogy akár vihogva akár keservesen sírva
fogod fel mégis a sorsod ez: lesújt a végzet
A gyermek tanulhatja még előtte nyitva
az összes út ha szorgalommal
tanulgat még többre viszi és buzgalommal
pótolja a hiányt rájön hol van a nyitja
a vágyott tudásnak s ritkulnak a pacnik
melyeket papíron és ruháján ejtett egykor
s ha packázik is véle sokat a jelenkor
majd rutinra vált a nem-tudás finomodnak a praclik
Igaz később már mindez ismét
ügyetlenre vált mert nincsen kinek tanítsa
a bizonytalanság vezet visszafelé s ha sírva
fogadja is rájön hogy fölösleges és nincs mért
búsulni rajta s ott maradnak a pacnik
amikor magában eszik s tán már ő se látja
mikor lehullanak asztalra másra
és értük egyre kevesebbet haragszik
Második gyermekkor mondják s így is van talán
az élet-ív bizony már visszakanyarul
aztán a lélek is csak ehhez idomul
egy lap marad a történet utolsó oldalán

FRIDEL 2020

Ajándék

Ajándék minden nap mit ráadásnak
adott az élet s lehet még örülni
madárdalnak gyermeknek s csendben ülni
amikor nincsen más s az órák válnak.

Lehetne másként is de futni érte
nem érdemes. Ki ifjúságot hajszol
hazugságokban él lapít vagy falcol
babért nem kap csak szitkokat az égre.

Ajándék minden nap mely tiszta szívvel
és békésen telt el. Örökre virradt
az ifjú és a vén ha nem vágyik cserére

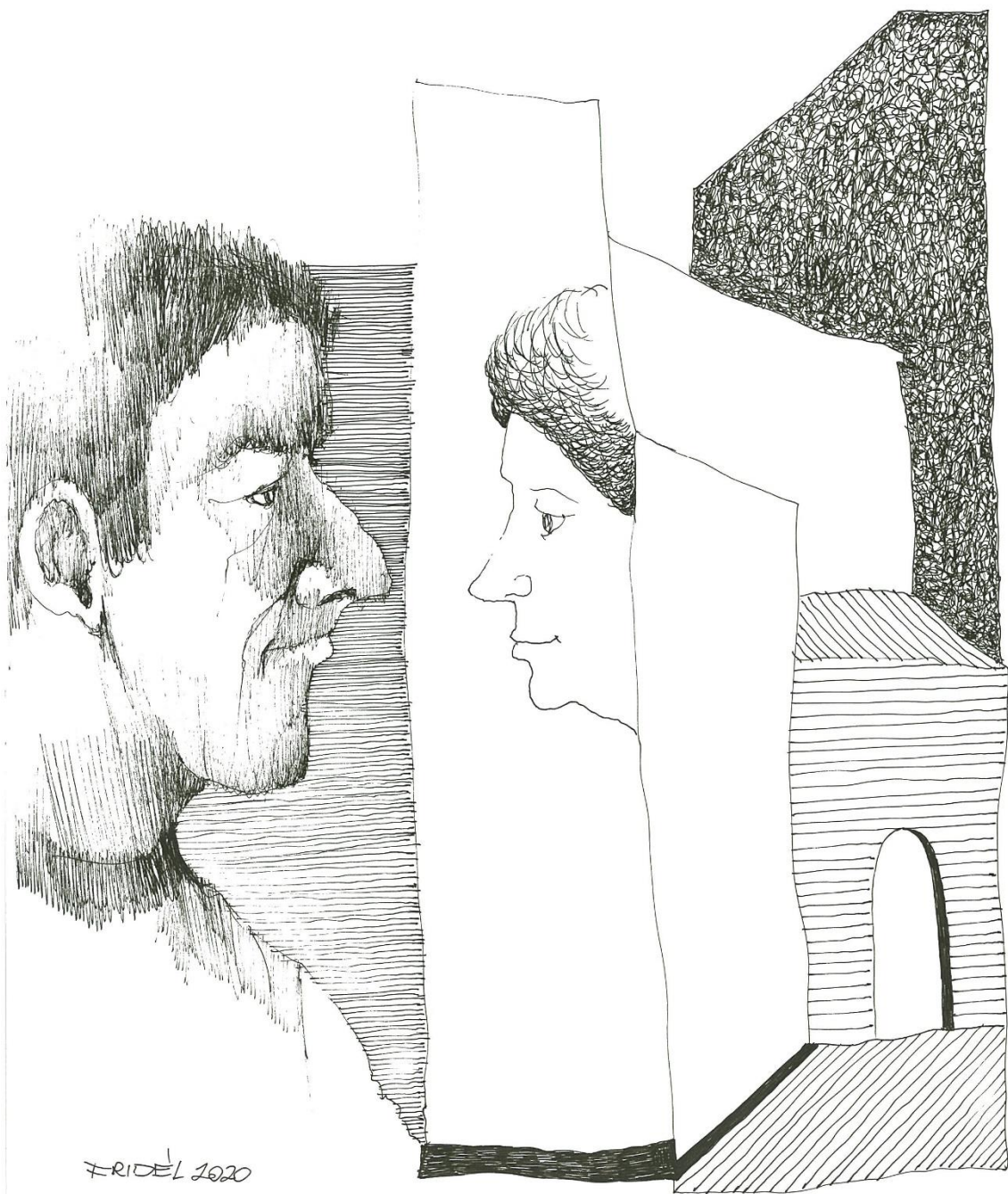
és nem hiszi hogy életének bére
lehet s hogy amit maga után itt hagy
az legfőbb érték. Könnyedén hajít el...

FRIDEL 2020

Perc-keringő

Csupán pár pillanat amely forgatja úzi végtelen
a párokat s a szingliket akiknek párja nincs
csak elvei hogy így meg úgy csak egyképpen legyen
amíg rákattan valami lenyomva egy kilincs
A párok sietve ropják forog-pörög a tánc
valami felé sietnek. Ki tudja merre és miért?
csak lépésük kötött. Suhannak egyaránt
de fel se fogják lesz-e értelme s van-e kiért?
Egy perc adott mit a jó kicsi Chopin
számukra is megírt hogy jöjjön fordulat
és a végső fordulat is boldog legyen
ne bánják meg a kéretlen-kért élettáncukat.
Choppinnel még kecses de már a huszadik
században búsan is járhatják mert az is írva van
Sosztákovicsnál s félve mert el nem bújhatik
a zsarnoktól ki maga is oly boldogtalan
De lép a láb és surran a másik újabb forduló
új század kell, menjen a kakofónia
a mélybe ahová való s jöjjön az ámuló
tömeg s szóljon az új remek szimfónia
amely már nem percig tart mert széthullott idő
szabja meg új korlátait embernek másnak
legyen az ismét harmonikus előkelő
tanúja a szebbre-jobbra változásnak.

FRIDEL 2020

Tartalomjegyzék

Rászabadultak	7
Történetke	9
Vendég	11
Kajla árnyak	13
Micsoda ég!	15
Fák	17
Fúrógép	19
Csak nézem... ..	21
Nap a széllel	23
Kopognak	25
Pocséktalan	27
Csak úgy... ..	29
Agóra	31
Leszállt az éj	33
Háború	35
Nagymama	37
Életke	38
Rendben	40
Liliom	42
Szerteágazó	45
Még mindig	47
Nyulak	49
Szárnyak	51
Szerep	53
Magvetés	55
Lassan	57
A pápa mosolya	60
Szállnak... ..	62
Ringlispíl	64
Kertészkedés	66
Tanulságok	68
Csontok	70
Utak	72
Nem is tudom	75
Könnyek	78

Zivatar ígérete	80
Hagyaték.....	82
Népzene	84
Érdemek	86
A lényeg	88
Üzenet	90
Habemus	92
Lenyomatok	94
Kék-zöld etűd két fuvolára	96
A rágalmazókra.....	98
Bolond vizeken	101
Sejde nagyon.....	104
Anyámka.....	107
Szerényen... ..	109
Egykor	111
A Jóság.....	113
Búcsú	115
Fordulat	117
Küzdők.....	119
Szürke és zöld	121
Minden.....	123
Ragozó.....	125
Kikelet.....	127
Alternatíva	129
Felhőjáték	131
Alkony – narancsban és szürkében	133
Nesze	135
Közönségigény	138
Álmomban	140
Rudi	142
Egy kék virágra	144
Hangulatok	146
Merre?	148
Későtavaszon	150
Futó idő	152
Szonett-idő	154

Szenvelgő diktatúra	156
Béka-dal	158
Képek	160
Pacnik.....	162
Ajándék.....	164
Perc-keringő.....	166

Hátsó borító

Murawski Magdolna negyvenhetedik kötetét lapozgatja, akinek manapság költészetre támadt kedve. A költő mindig várja ezt a találkozást, mert reméli, hogy azok a múltó pillanatok, amelyek a költészetet termik, másokat is megragadnak. Ugyanúgy, ahogy őt, akiben nem tudjuk, hogy igazán az alanyi költőt, a filozófus-poétát vagy mást tisztelhetünk. Nem is igen tudható, hiszen annyi impressziót mutat fel, hogy néha megzavar vele. Igaz, csak azokat, akiknek fontosak a rubrikák, a mindig valahová besorolható szerzők, akiket valamilyen polcra feltehetnek.

Murawski fütyül minderre. A kategorizálás egyúttal primitivizálás is, véli. A költészet annál emelkedettebb, minthogy a kívülálló kikezdhesse. Marad hát a mindig egyedi, mindig változó és hangulataiban is olyan változatos szerző és műve, aki köszöni, de nem kér abból, hogy dobozókba zárják – őt vagy a költészetét.

Mindig érzékenyen reagált a világ történéseire, így azok se maradhatnak ki ebből a költői válogatásból. A választék kereteibe belefér egy-egy háborús vers vagy emlékek a nagymamáról, egy elvesztett barátnőről, egy régen élt virágról, máskor a jövőt jelentő unokákról. Sokféle hangulat, köztük pár lakótelepi is, merthogy Murawskit az élet legvulgárisabb közege veszi körül. Ő nem az a költő, aki saját szépen gondozott kertjében ülve várja a reggeli ihletet, vagy könyvtárszobájában az éjszakai sugallatokat. Neki egy aprócska világ jutott, ahová mégis belefér az egész univerzum. Merthogy univerzális költő, akinek olykor kozmikus látomásai vannak. A cseppben megtalálható az egész hatalmas teremtés, és ő éppen ezt tükrözi. Fényzáport a patakon vagy felhőjátékot az égen.

Játszik a ragokkal, többféleképpen ragozva ugyanazt a szótövet. Ír a megválasztott pápáról, a csendről vagy a zajokról, amelyek körülveszik, és megörökíti a tavasz ébredését, a kedves évszakot, amely minden évben elbűvöli, hiszen mindig más és örökké változó. Megjelenik egy régi barát képe és mindez voltaképpen olyan, mint amikor egy öreg nagyanyó üldögél és mesél az unokáknak. Pedig ritka ma az olyan unoka, aki türelmesen végighallgatja a régi meséket. Már a gyerekek is rohannak, kapkodva intézik az elvégezni valóikat. Murawski mégis olyan unokákat álmodik maga köré, akik úgy figyelnek rá, ahogyan egykor ő is hallgatta a nagymamája meséit. A történések ideje végül is mindegy, mert ezzel az előadásmóddal szinte egybemosódnak az idősíkok. Vehetjük egybefüggő történetnek is: egy költő fantáziájának termékeit.

A kötetet ismét Fridél Lajos remek grafikái díszítik, teljes harmóniában Murawski Magdolna legújabb verseivel. Jó szívvel ajánlom mindenkinek lapozgatásra, gyönyörködésre.

Lopes-Szabó Zsuzsa